

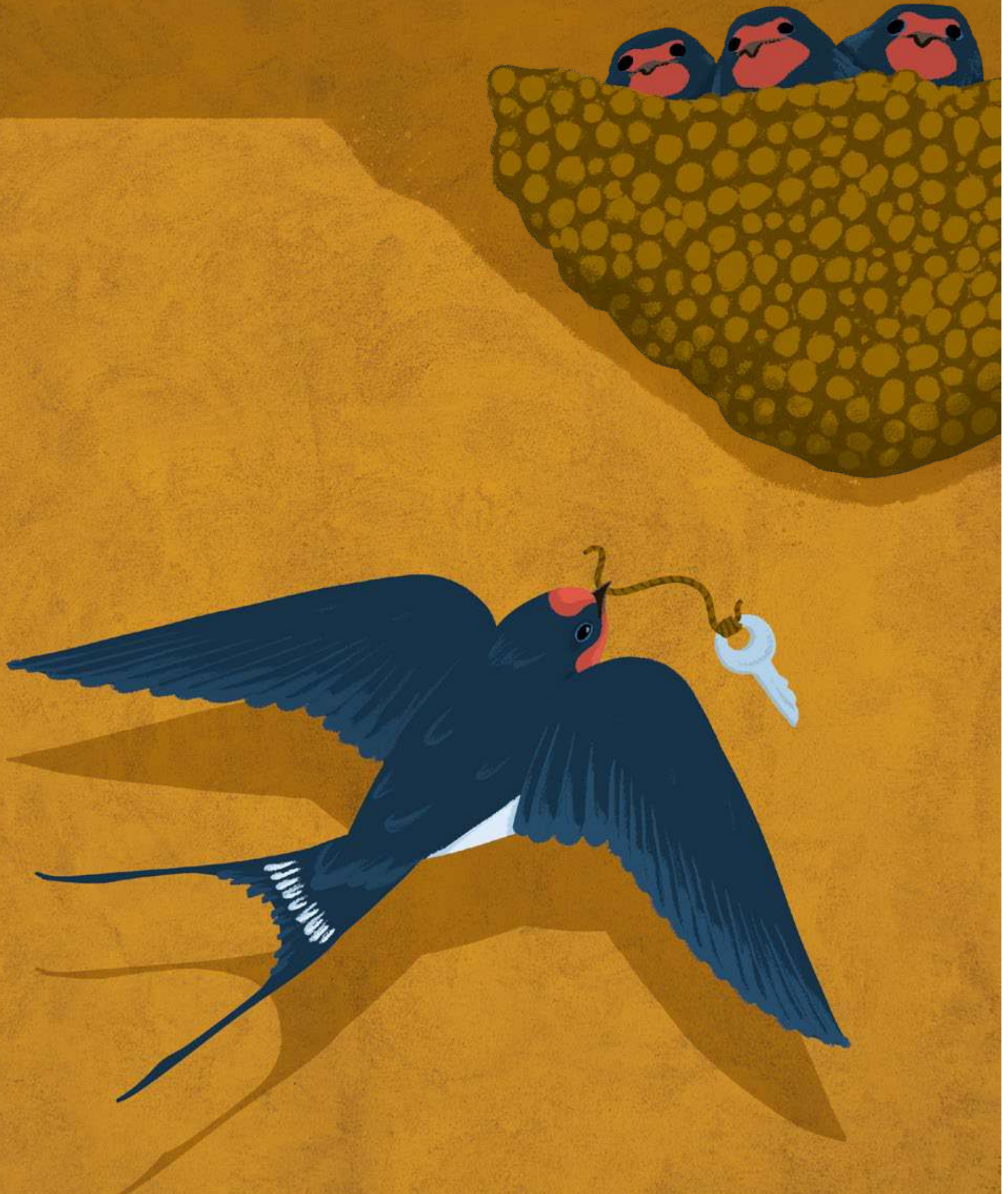
REVISTA

CATALUNYA²³⁶

X^a ÈPOCA

ÒRGAN D'EXPRESSIÓ DE LA CGT DE CATALUNYA

JULIOL-AGOST

EDITORIAL

Redacció

El número del juliol de 2025 marca el retorn de la Revista Catalunya, òrgan d'expressió de la CGT Catalunya, al seu format habitual. A finals de l'any passat va deixar d'aparèixer temporalment i al maig es va reeditar amb un número especial, com a suplement de la Directa, pel Dia del Treballador. Ara la publicació reprèn la línia ja coneguda últimament, amb seccions dedicades al sindicalisme, l'acció social, l'opinió, el feminisme, l'internacionalisme, entre d'altres.

Hem posat l'accent en la temàtica de l'habitatge, amb un article de com veiem el conflicte a la CGT i un altre on donem a la Confederació Sindical d'Habitatge de Catalunya (COSHAC), nova organització catalana que abasta aquesta qüestió. No sols queda aquí el que tractem, sinó que

el problema de l'habitatge s'estén per tot el número, amb un article on Manel Aisa revisita la vaga de lloguers de 1931 i en destaca els paral·lelismes amb la situació actual, el qual es complementa una entrevista al Sindicat d'Habitatge de Vallcarca.

Es tracta d'una problemàtica molt d'actualitat. Amb les grans mobilitzacions de finals de l'any passat i amb la irrupció de la qüestió en el debat públic, no hem volgut donar l'esquena a l'assumpte i per això ho hem abordat. No sols afecta al nivell de vida de la classe treballadora, sinó que, per això, també analitzem per a qui és la ciutat. i el territori: un barri o poble pels treballadors o pels rics?

En afegit, trobarem un text relacionat amb la lluita per la ciutat un article sobre el desallotjament del Kasalet a Terrassa, a

més d'altres fronts en els quals els anarcosindicalistes sempre hem fet suport, com el feminisme o l'internacionalisme, amb un article per la Caravana Obrim Fronteres. Quant a la cultura, donem la benvinguda a Les paraules són punys de Jordi Martí, que reprèn aquesta secció en la qual reflexiona sobre el llenguatge i la seva relació amb la ultradreta i la política en general.

Finalment, sobre el sindicat pròpiament dit, recordem l'Escola de Formació d'aquest any, conjunta amb el Sindicat de Llogateres, i la I Trobada del sector social de Catalunya al març. De l'actualitat abordem les vagues i lluites que hi ha hagut a Correus i les aturades a l'Escola de la Dona Francesca Bonnemaison.

Esperem que us serveixi i gaudiu amb aquest retorn!

CRÈDITS

Edició i coordinació:
A. Zarco Santiveri

Disseny i maquetació:
Jordi Arques

Portada:
Momo Estudi

Han escrit en aquest número:
Marina Pardo, Iru Moner, Arnau Huguet, Secció Sindical Correus Lleida, Montse Campoy, Éric Romero Silveira, Pep Cara, Àlex Tisminetzky, Franki, Grup de Transició Ecosocial de la CGT, Rosalia Molina, Gemma Parera, Coordinadora Pensionistes i Jubilats/des de la CGT Catalunya, Manel Aisa Pàmpols, Jordi Martí Font

Il·lustracions i fotografies:
Jordi Arques, Marta Ruiz Jadraque, Premsa CGT Catalunya, Mireia Comas, Isabel Couchoud, Gabriel Casas, CHINI, @sociologa_anonima, Roger Pelàez

Els textos són responsabilitat únicament dels seus autors. No compartim necessàriament les opinions que s'hi expressen.

Contacte:
catalunyacgt@spcgtcatalunya.cat

ON ENS TROBEM

Secretariat Permanent del Comitè Confederal de la CGT de Catalunya
c/ Burgos, 59 baixos 08014 Barcelona
spccc@spcgtcatalunya.cat
Telf. 935120481

Federacions sectorials
Federació d'Administració Pública de Catalunya – FAPC
Federació de Banca, Estalvi, Assegurances, Entitats de Crèdit i Oficines i Despatxos de Catalunya – FESIBAC Catalunya
Federació d'Ensenyament de Catalunya – FEC
Federació del Metall de Catalunya – FEMEC
Federació Catalana d'Indústries Químiques i afins – FCIQ
Federació de Sanitat de Catalunya – FESAN Catalunya

Federacions locals
Federació Local de Barcelona
C/ Pare Lainez 18-24. 08025. Barcelona
Telf. 933103362
Federació Local de Viladecans—Baix Llobregat
c/ de la Muntanya, 16
08840 Viladecans
Telf: 936590814 / 610 072 649
Federació Local de Castellar del Vallès
c/ Els Pedrissos 9 bis
08211 Castellar del Vallès
Telf. 937142121 Fax 937142121
Federació Local de Manresa
c/ Circumval·lació 77, 2n
08240 Manresa
Telf. 938747260 / 698 47 29 30
Federació Local de Rubí
c/ Colom 3-5
08191 Rubí
Telf. 936638846
Federació Local de Sabadell
C/ Rosselló, 10
08207 Sabadell
Telf. 937450197 / 670 648 390
Federació Local de Sallent
Pça Josep Anselm Clave nº7
Telf. 938370724
Federació Local de Terrassa
c/Ramon Llull 130-136 08228 Terrassa
Telf. 930 37 86 91 / 601 466 755
Federació Local de Tarragona
Pça. Imperial Tàrraco 1 Edifici 2, 3a
43005. Tarragona
Telf. 977242580

Federacions comarcals
Federació Comarcal Barcelonès Nord
Carrer de la Conquesta 119, local.
08912 Badalona.
Telf. 640150203

Federació Intercomarcal Alt Camp i Conca de Barberà
Carrer de la Zeta n. 6 (entrada per la Plaça)
43800 Vallès
Federació Intercomarcal del Baix Camp-Priorat
Pça de les Oques, 8, 1r, despatx D
43202 Reus
Pça de la Llanterna
43740 Móra d'Ebre
Federació Comarcal del Baix Llobregat
Adreça: Carretera d'Esplugues 46
08940 Cornellà de Llobregat
Telf. 93 377 91 63
Federació Comarcal del Baix Penedès
c/ Nord 11-13, 3r 43700 El Vendrell
Telf. 977660932
Federació Comarcal del Berguedà
Plaça Europa, 5 baixos
08600 Berga
Telf: 640 932 405
Federació Intercomarcal del Garraf-Alt Penedès
c/ Lepant 23, baixos esquerra
08800 Vilanova i la Geltrú
Telf. 938934261
Federació Intercomarcal de Girona
Av. Sant Narcís 28, entr. 2a
17005 Girona
Telf. 972231034
Federació Comarcal de L'Anoia
Adreça: C/ Clavells 11
08700 Igualada
Telf. 938042985
Federació Intercomarcal de Ponent (Lleida)
Avinguda Prat de la Riba, 7, 1r
25006 Lleida
Telf. 973275357 / 680 18 67 05
Urgell-Segarra
Avinguda catalunya 66, Baixos
25300 Tàrraga
Telf: 873494679 / 640051696
Federació Comarcal del Maresme
Av. Lluís Companys, 45
08302 Mataró
Telf: 640629438 / 937908261
C/Ciutadans, 16
08490 Tordera
Federació Comarcal d'Osona
C/ Virrei Avilés 15 entlo 2ª
08500 Vic
Telf: 622 09 83 24
Federació Intercomarcal de Terres de l'Ebre
Avinguda Remolins 34-36 Baixos,
43520 Tortosa
Telf: 877915591 / 684418986 (Whatsapp)
Federació Comarcal del Vallès Oriental
Ronda de Oriente 6 08100 Mollet del Vallès
Telf. 935931545 / 600 375 500

SUMARI

Editorial	2
En el focus	
Sindicar-se és lluitar	3
Vallcarca resisteix	4
Sindicalisme	
Lluita, esperit sindical i formació	10
Un sindicalisme per guanyar	12
L'escola de la dona cap a un futur incert	13
Correus: la mala gestió no la pagarem nosaltres	14
Victòria sindical a la neteja de Berga	15
Documents	
La reforma de jubilació parcial de 2025	16
L'Entrevista	
Astrid Solé	18
Social	
Naixeran 1000 Kasalets	20
Una apagada que ens hauria d'il·luminar	23
Les nostres veus llibertàries i feministes	
La vida en el centre	24
Internacional	
Tornem-hi amb la caravana Abriendo Fronteras	26
Pensionistes	
Trobada estatal de jubilades i pensionistes de la CGT	26
Dinamita de cervell	
L'especulació de l'habitatge ve de lluny	28
Cultura	30
Humor	31
En les meves sabates	
Sindicat d'habitatge de Vallcarca	32

Sindicar-se
ES LLUITAR

Neix la Confederació Sindical d'Habitatge de Catalunya

Marina Pardo
Comitè de Seguiment de la COSHAC

Els dies 8 i 9 de febrer del 2025 va tenir lloc el II Congrés d'Habitatge de Catalunya, una trobada que ha marcat un punt d'inflexió en el moviment pel dret a l'habitatge. Gairebé un miler de persones, procedents d'una trentena de col·lectius vinculats al sindicalisme d'habitatge, van aprovar la constitució de la Confederació Sindical d'Habitatge de Catalunya (COSHAC), una iniciativa que es presenta com la proposta d'unitat sindical d'habitatge més ambiciosa dins del territori català.

La creació de la COSHAC és el resultat de gairebé dos anys de reflexió i debat estratègic sobre la necessitat d'un nou cicle organitzatiu en el moviment per l'habitatge. L'aprovació d'una ponència política i una d'organitzativa per part d'un ampli nombre de col·lectius, entre ells nombroses **PAH** (Plataformes d'Afectats per la Hipoteca), **sindicats de barri i de poble**, així com el **Sindicat de Llogateres de Catalunya**, va certificar l'inici d'aquest nou espai unitari. El projecte es concep com un instrument per fer un salt d'escala qualitatiu i quantitatiu en la lluita pel dret a l'habitatge.

COSHAC

Un dels grans reptes del nou espai és integrar pràctiques i conflictes diversos dins d'una estratègia comuna

Aquest procés de confluència entre actors amb trajectòries, cultures organitzatives i pràctiques diverses ha requerit no només un esforç de debat sostingut, sinó també una gran generositat per part de totes les parts implicades. A partir de les anàlisis compartides, ha emergit una hipòtesi comuna: **és possible, i sobretot necessari, avançar cap a una unitat orgànica que permeti desplegar una acció sindical més cohesionada i amb major capacitat d'incidència.**

La diversitat interna del moviment —amb presències de lluita diverses— no ha estat un obstacle, sinó una riquesa que s'ha sabut fer valdre. La creació de la Confederació Sindical d'Habitatge de Catalunya representa, en aquest sentit, una fita històrica: una nova organització que parteix de la consciència compartida de la necessitat d'articular un **espai sindical de masses**, arrelat a les classes populars i obert a una articulació política més àmplia.

■ REPTES ESTRUCTURALS I ORGANITZATIUS

Els reptes que afronta aquesta nova etapa són múltiples. D'una banda, es tracta de consolidar i ampliar la presència del sindicalisme d'habitatge en tot el

territori català, aprofundint en la construcció comunitària i reforçant la capacitat de resposta als conflictes d'habitatge. D'altra banda, la COSHAC haurà de bastir una estructura supralocal àgil i operativa, capaç d'intervenir en conflictes a escala nacional.

Els fonaments d'aquesta nova organització es troben en les experiències acumulades: la capacitat de les PAH d'articular comunitats en lluita, l'enllaç amb el teixit social que han aconseguit els sindicats de barri i poble, i la capacitat d'incidència pública i mobilització que ha demostrat el

■ CAP A UN RECONeixEMENT LEGAL DEL SINDICALISME D'HABITATGE

Un altre dels objectius de la Confederació Sindical d'Habitatge de Catalunya és **avançar cap al reconeixement legal dels drets sindicals en matèria d'habitatge**, així com en el seu moment, a través de la lluita i la pràctica política, va aconseguir el sindicalisme laboral. En aquesta línia, el Congrés va aprovar ponències que reclamen la llibertat sindical, el dret a la negociació col·lectiva i el dret de vaga.

La feina és ingent, però la determinació és clara: reconstruir el poder polític de la classe treballadora des del sindicalisme d'habitatge

Sindicat de Llogateres. Aquest conjunt d'aprenentatges constitueix una base sòlida per a la construcció d'un sindicalisme d'habitatge amb vocació de transformació estructural.

Entre els objectius operatius de la COSHAC destaquen la **creació de centenars de blocs organitzats en seccions sindicals per propietari**, brigades i comitès de vaga, així com la formalització d'un parc col·lectiu d'habitatge autogestionat. Aquest plantejament implica, a més, la formació d'una base militant robusta i polititzada, capaç d'assumir els desafiaments de l'acció sindical a gran escala.

■ VERS UN NOU SUBJECTE POLÍTIC

La COSHAC aspira a ser **més que una estructura de coordinació**. El seu horitzó és la construcció d'un subjecte polític col·lectiu capaç d'articular totes les formes de vulneració del dret a l'habitatge: des de persones amb crèdit hipotecari fins a llogateres, okupes i residents en infrahabitatges. Aquesta articulació és concebuda com una condició imprescindible per abordar el caràcter estructural del problema de l'habitatge, construint seccions sindicals mixtes.

Aquest és un dels grans reptes del nou espai: integrar **pràctiques i conflictes diversos dins d'una estratègia comuna**, que vagi més enllà de les divisions formals i reflecteixi les realitats concretes del conflicte d'habitatge.

Aconseguir aquest reconeixement legal alteraria significativament la correlació de forces entre les classes populars i els actors rendistes, i obriria la porta a eines de negociació formals al moviment.

■ CONSTRUINT UNA EINA DE CLASSE

Tres mesos després del II Congrés, **prop d'una trentena de col·lectius han formalitzat ja la seva adhesió a la COSHAC**. L'organització ha constituït les seves primeres estructures de coordinació i acció—Comitè de Seguiment, Comissions, Grups de Treball, Comitè de Delegades— que treballen activament per desplegar els fonaments organitzatius i polítics de la Confederació.

El repte és immens, i la feina és ingent, però la determinació és clara: reconstruir el poder polític de la classe treballadora des del sindicalisme d'habitatge, i fer-ho de la mà dels moviments socials amb els qui treballem braç a braç: el sindicalisme laboral, el moviment ecologista, el moviment feminista, el moviment antiracista i el conjunt dels espais que construeixen el moviment popular.

Amb aquest esperit, la Confederació Sindical d'Habitatge de Catalunya es presenta com una eina estratègica per fer avançar una agenda de desmercantilització de l'habitatge i per reforçar la capacitat de les classes populars d'incidir sobre les condicions materials de vida.

Confederar-se per avançar. Sindicar-se per protegir-se.

VALLCARCA RESISTEIX

Crònica d'una lluita

TEXT

Iru Moner

Secretari d'Acció Social de
la CGT i membre de l'AAVV
Som Barri de Vallcarca

FOTOGRAFIA

Marta Ruiz Jadraque

«*Només el poble salva el poble*». Aquesta frase que hem cridat tantes vegades al carrer és avui més real que mai. Escric aquestes línies amb una amenaça de desnonament penjant-me del cap des del passat 15 de maig. Casa meva, on visc des del 2019 amb els meus fills, és una de les que l'Ajuntament vol fer desaparèixer. Però no estic sol. Soc de Vallcarca. I a Vallcarca, la solidaritat és força.

■ Una expulsió sense sentit

Al març, l'Ajuntament de Barcelona va iniciar el procés de recuperació d'ofici de tres blocs al nostre barri. Vam presentar al·legacions. El 9 de maig, la resposta va ser clara: **no acceptaven cap argument**. Ens donaven **cinc dies naturals per abandonar casa nostra**. Tot i que no hi ha cap projecte definit ni s'han iniciat els processos d'expropiació dels edificis del costat, volen enderrocar-los. Així, sense més ni més. Simplement, ens volen fer fora. Deixaran tres solars allà fins que puguin expropiar tota la unitat i fer alguna cosa per posar «guapa» la ciutat.

Per fer front a aquesta ofensiva, **he hagut d'aturar la meua militància a la CGT**. Ara la prioritat és defensar casa meua i la de les meves veïnes.

■ Un barri que no calla

Però a Vallcarca, **no ens deixem trepitjar fàcilment**. El 26 d'abril, mil persones vam sortir al carrer sota el lema: «*Vallcarca per viure-hi, no per especular*». Hem portat la nostra veu a plens municipals i consells de barri. Hem mirat als ulls de Laia Bonet i de l'alcalde Collboni per dir-los que això és una bogeria, però **la resposta ha estat silenci i menyspreu**.

■ Foc, porres i repressió

El 7 de maig, un incendi va cremar part de la zona d'assentaments coneguda com les barraques. Un jove marroquí va resultar greument ferit. El seu germà va dormir uns dies a casa meua. **Darrere de cada rostre, hi ha una història de fugida, la guerra d'Ucraïna, de supervivència.**

L'endemà, **26 furgonetes d'antidisturbis** van desallotjar les barraques. No defensàvem que hi visqués gent, però rebutjàvem la resposta violenta del districte. Ens van **estomacar sense pietat**. Ens tenien ganes. A la tarda, 1.500 persones es van manifestar per denunciar-ho i es va fer públic, l'ocupació d'un edifici per real·lotjar els expulsats. L'edifici feia 4 anys que estava buit i era propietat de Lucas Rental Apartments SL una empresa que es dedica a comprar edificis i fer pisos per a lloguer turístic o de temporada. L'endemà, l'edifici va ser **desallotjat militarment** per una vintena de furgons dels Mossos. Per sort, les persones que hi havia a dins van poder marxar abans no els agafessin. El mosqueig dels caporals dels mossos va ser superior.

■ Multes i amenaces

Com a represàlia, un dels nostres portaveus va rebre **amenaces telefòniques directes**: en una trucada amb número ocult, li van amenaçar que rebria multes per manifestació il·legal, per fer una roda de premsa al carrer i per desperfectes a l'edifici. El missatge va acabar amb un «**parla amb el senyor Iru Moner si tens dubtes**». Una hora després, m'arribava la notificació: **cinc dies naturals per marxar de casa**.

Aquesta és la **venjança del districte** per haver denunciat la brutalitat. Però no ens fan por, ens fan més forts.

L'endemà, vaig interrompre un acte a l'Ateneu Barcelonès dels principals grups municipals vaig poder parlar durant un minut davant l'auditori ple i pel que creia hostil... **I no em van escridassar — em van aplaudir. La cara de la Laia Bonet era un mapa.**

■ També lluiten les escoles

El dilluns 2 de juny, les escoles del barri es van mobilitzar. A les 9 del matí, van sonar els claus i clauers davant dels centres educatius. En algunes escoles es van tallar carrers, en d'altres es van concentrar al davant. **13 infants afectats pels desnonaments estan**

Els piquets a les portes per aturar els desnonaments són els mateixos que fem per aturar els esquirols, els camions i empresaris a les portes de les empreses

■ Lluita col·lectiva

Arrel d'això, hem iniciat un **cicle de lluita indefinida**. Al darrer Consell de Barri, 70 persones vam posar contra les cordes la tinenta d'alcaldia Laia Bonet. Només va saber respondre amb evasives i mentides. Diuen que hi haurà alternatives socials als desnonats, però **només han ofert una o dues nits d'hostal fora del barri** a persones que han viscut aquí anys.

Simultàniament, fèiem una roda de premsa a Plaça Sant Jaume amb la PAH, el sindicat de Llogateres de Catalunya i la FAVB (Federació d'Associacions de Veïns de Barcelona) i vam denunciar davant de tota la premsa l'aberració que el PSC vol fer a Vallcarca. La eurodiputada Irene Montero ens va rebre per a que li expliquéssim el conflicte habitacional al barri.

El 28 de maig vam ocupar la seu del PSC a Barcelona. Vam estar quatre hores negociant. Ni Collboni ni Bonet van voler donar la cara. El màxim que vam aconseguir va ser una promesa ambigua: «farem el possible per no signar desnonaments aquests dies» i una reunió el dia 3 de juny amb el responsable d'habitatge del partit i l'assessor de Collboni. Veurem de què serveix.

escolaritzats al barri. Defensar el seu dret a l'educació és defensar el dret a l'habitatge. El treball titànic que ha fet la comunitat educativa durant aquest anys per combatre l'absentisme escolar i possibilitar una educació, és admirable. Els joves de la comunitat romanesa han de poder triar si volen fer la ferralla o trobar una altra feina i l'escolarització és clau.

■ I ara què?

Avui, dia en que s'escriu aquest article, dimarts 3 de juny, ens tornarem a reunir amb el PSC. No esperem miracles, però seguim plantant cara. La lluita no ha acabat.

La lluita pel dret a l'habitatge i la lluita per un salari digne són la mateixa lluita. Els sindicats de barri i els sindicats laborals som aliats, el mateix podríem dir. Persones que s'uneixen d'igual a igual per donar-se suport. Els piquets a les portes per aturar els desnonaments són els mateixos que fem per aturar els esquirols, els camions i empresaris a les portes de les empreses. I tot el que he après en aquest anys de lluites laborals, m'està servint molt per encarar la lluita al barri.

Ens necessitem a totes. Actives. Lliures. Decidides. Perquè **només el poble salva el poble.**

N. de l'E.:

El dia 2 de juliol després d'una intensa campanya d'agitació, centenars de veïns van aconseguir que el desnonament dels blocs s'aturés, tot i que encara aquests segueixen sotaperills de desallotjament.

I Trobada del Sector Social de CGT Catalunya:

LLUITA, ESPERIT SINDICAL I FORMACIÓ

Arnau Huguet Gené
Sector Social de CGT Catalunya

El passat 15 de març, es va dur a terme la I Trobada del Sector Social de CGT Catalunya al local de CGT Catalunya al Carrer Burgos, on es van reunir més de 50 persones d'arreu de l'Estat. Afiliades i militants de Catalunya, així com companyes del País Valencià i Aragó, van participar en aquesta jornada. El contingut de l'esdeveniment es va estructurar en tres àmbits, amb l'objectiu de crear un espai per compartir i debatre sobre el sector social, la nostra lluita sindical i les principals necessitats i dificultats que afrontem en el nostre dia a dia.

La primera taula, titulada «*Què és el sector social en una societat capitalista? Reflexions al voltant de les nostres professions*», va ser presentada pel company Rubén del Sindicat d'Oficis Varis del Garraf i Alt Penedès. En aquesta part, es va oferir una visió històrica de la lluita sindical en el sector social durant els darrers 25 anys, així com diversos conceptes teòrics relacionats amb el poder i el paper dels nostres oficis en

el funcionament del sistema capitalista. Diverses intervencions de d'afiliades al sindicat van exposar les grans necessitats i problemàtiques que afronten, com ara la funció del voluntariat i els practicants com a professionals no remunerats, el desconeixement de les condicions laborals de les treballadores, la imatge romantitzada del sector social i la alienació en no sentir-se part de la classe treballadora en una part del sector. A més de la importància de l'àmbit dels riscos psicosocials en la professió i l'experiència que té el grup de riscos psicosocials de CGT en l'acció sindical. Per últim, d'aquesta taula va sortir la proposta de crear un grup d'estudi i debat en perspectives crítiques en la intervenció social, el qual està obert a totes les treballadores del sector social.

La segona taula, titulada «*La realitat laboral al sector social a Catalunya*», va ser presentada per la Laia i Alicia del Sindicat d'Ensenyament de Barcelona, qui van compartir els resultats d'una enquesta sobre la

situació laboral en el sector social realitzada per CGT el any 2023. Les dades són alarmants, amb percentatges elevats de professionals que consideren abandonar el seu àmbit de treball o que han observat irregularitats en els seus centres laborals. Després de la presentació, es va valorar molt positivament la feina realitzada per recollir i sistematitzar aquestes dades i crear aquest coneixement que la patronal sovint invisibilitza o distorsiona pels seus interessos. Així mateix, es va crear un grup de treball per establir un observatori des del sindicat, amb l'objectiu de fer un seguiment i avaluacions que contraresten el relat d'organitzacions patronals com la Taula del Tercer Sector o la Confederació.

d'aquest any. La seva pèrdua toca al sector de prop i és un reflex de la precarietat laboral que pateixen, la privatització i la manca de recursos en el sector social.

Poc a poc, el sector social està construint organització dins d'un sector en creixement, que cada cop pren més rellevància. Els treballadors del sector són conscients que sense una sindicalització forta no podran revertir la precarietat que s'ha acumulat durant anys de privatitzacions, assenyalen des del Sector Social de CGT, i afegeixen «Lluitem gràcies a les victòries aconseguides per companyes que ens han precedit, que han obert camí, i ara és el moment de treballar per fer aquest sector més organitzat arreu de Catalunya.

El sector social està construint organització dins d'un sector en creixement, que cada cop pren més rellevància

La tercera taula, titulada «*El Sector Social Organitzat: Experiències, Lluites, Estratègies, Mancances, Dificultats i Aprenentatges*», va estar a càrrec de David i altres seccions sindicals del Sector Social de CGT de Barcelona. En aquesta sessió, es van compartir els grans reptes que afrontem dins l'organització als nostres centres de treball, i es van abordar temes com l'opacitat dels plec de condicions de les licitacions públiques, la problemàtica dels resultats a llarg termini i la curta vida de moltes seccions sindicals a causa de la repressió. No obstant això, també es van compartir experiències positives de lluita sindical, com la de la residència Joan XXIII, així com afiliades que han començat a organitzar-se en els seus centres de treball. A mitja jornada, es va rendir homenatge a la Belén, una treballadora social que va perdre la vida en el seu lloc de feina el març

Continuarem treballant per consolidar un sector social organitzat i fort dins de CGT, i gràcies a l'èxit de la jornada, ens plantejarem continuar amb aquestes trobades per crear un espai de coneixement, solidaritat i força que ens permet seguir avançant»,

La nostra lluita és col·lectiva, i només a través de la unió i l'organització podem afrontar els reptes que tenim davant. Estem convençuts que, amb el suport mutu i la col·laboració, podrem fer front a la precarietat i defensar els drets de totes les treballadores i treballadors del sector social.

Finalment el Sector Social de CGT agraeix a totes les persones que van participar en aquesta primera trobada, als diferents sindicats i federacions que van donar suport a la jornada i al col·lectiu Cantina Migrante per fer el dinar. «Continuem endavant, amb força i determinació!», conclouen.

❖
Aviat es podrà trobar tot el material creat per aquestes jornades en la web del sector social: <https://www.cgtsenyament.cat/sector-social/>

Si hi ha treballadores del sector social interessades es poden ficar en contacte amb el Sector Social de CGT a sectorsocial@cgtcatalunya.cat

També comparteixen a les seves xarxes socials difusió de la seva lluita diària.

CGT PREMSA CATALUNYA

Un sindicalisme PER GUANYAR

Èric Romero Silveira

Quan parlem de formació sindical, sovint el primer que ens ve al cap són aquelles formacions estretament vinculades al lloc de treball: nòmines, legislació laboral, drets bàsics, prevenció de riscos laborals, etc. Aquesta formació bàsica és necessària: ens dona eines de coneixement i protecció per construir una barricada als nostres centres de treball. Però la CGT som el sindicat combatiu més gran del país, i volem anar més enllà. No volem que la formació sigui només una eina d'autodefensa. Volem que esdevingui un factor clau per arrencar victòries per a la classe treballadora.

Per això, la CGT Catalunya i el Sindicat de Llogateres hem realitzat, per segon any consecutiu i de forma conjunta, l'Escola d'Estiu Joan Liébana. Entenem la formació —i aquesta escola en particular— com una eina de combat: per aprendre, per compartir estratègies, per enfortir vincles i teixir aliances entre la lluita sindical i la lluita pel dret a l'habitatge. En definitiva, entenem aquesta escola com una declaració d'intencions per constituir uns sindicats de masses amb unes bases preparades per plantar cara als grans poders econòmics i polítics.

Amb aquest to aparentment bel·ligerant —parlo des d'una realitat personal com algú que ha estat denominat «fife» (la primera vegada que vaig sentir aquest mot el vaig haver de buscar a internet)— i apel·lant al lema d'aquesta Escola d'Estiu 2025, «Un sindicalisme per guanyar», no puc evitar pensar en una de les frases més clares i valentes de Johann Cruyff: «Qui vol defensar-se, perd.» Potser algú pensa que futbol i formació són dos mons antagònics, però la lluita anarcosindicalista ens ha ensenyat que per guanyar no n'hi ha prou amb resistir. Cal parar, formar-se i pensar una estratègia per passar a l'ofensiva.

Som conscients de quines són les nostres forces i que el rival que tenim davant ens supera en poder i recursos. Per això la resposta sindical és clau: **arrelament social i radicalitat organitzada**. També sabem que això no ho aconseguirem soles. D'aquí la importància dels espais de confluència de lluites i del teixit d'aliances per construir un front comú que apel·li al conjunt de la classe treballadora. És per això que parlem de «**sindicats de masses**». No com una consigna buida, sinó com una necessitat real. No volem uns sindicats que apareguin només quan

hi ha un conflicte laboral o d'habitatge. Volem un sindicat actiu, arrelat al territori, que formi part de la vida quotidiana de la classe treballadora. **Necessitem construir un sindicalisme que estigui a l'altura.** Que tingui capacitat per rebre cops sense desmuntar-se, però també capacitat de sortir al contraatac, plantar cara i construir alternatives.

Sabem que no totes les lluites es fan des de la mateixa trinxera. Per fer això, la formació és imprescindible. No es tracta només de saber com funciona una secció sindical, sinó d'un espai de capacitació i comprensió amb una mirada interseccionalment transfeminista, antirracista, ecologista i de classe, intentant fugir del capacitisme i sent conscients dels nostres privilegis i la posició des de la qual parlem. Perquè tenim present que la precarietat té moltes cares, la formació ha de ser una **trinxera cultural**.

Volem trencar amb el nihilisme d'unes generacions que hem crescut amb la sensació que no hi ha res a fer. Que tot està perdut. Una generacions que només ha conegut la precarietat. La desafecció política no és cap accident: és una victòria de les classes dominants. Perquè quan el nihilisme s'instal·la, és llavors quan apareixen els falsos profetes amb discursos enverinats, que només serveixen per vendre fum i perpetuar la nostra misèria mentre omplen les seves butxaques.

La nostra resposta davant d'aquests discursos d'odi és molt clara: **un sindicalisme útil, actiu, present i compromès**. Que ens faci creure que la possibilitat de guanyar no és una utopia. Després de l'èxit d'aquesta escola, seguim colze a colze, per formar-nos, per lluitar i per sortir a guanyar. Perquè, a diferència del futbol, aquí a cada partit ens hi va la vida. ■

L'Escola de la Dona cap a un futur incert

Des de l'equip de docents i l'alumnat de l'Escola es veu amb preocupació la deriva que està agafant l'Escola de la Dona, liderada per l'Àrea de Feminismes i Igualtat de la Diputació de Barcelona.

Montse Campoy

L'Escola de la Dona és un centre de formació continuada al llarg de la vida i de formació professionalitzadora, té una història de més de 140 anys a la ciutat de Barcelona i arriba no només a les seves ciutadanes i ciutadans, sinó també a milers de persones de comarques de Barcelona i de la resta del territori.

L'equip docent i l'alumnat de l'Escola veuen amb preocupació com, des de l'any 2019, els seus ensenyaments i espais es veuen minvats per la no substitució d'alguns dels docents que es jubilen i, per tant, la no oferta dels cursos que aquests docents impartien, així com la disminució dels espais d'aules, aules que s'han transformat en despatxos. Això comporta una oferta de matèries progressivament més reduïda i també una reducció en l'oferta de grups, alguns dels qual queden amb llargues llistes d'espera que no poden ser ateses.

L'Àrea de Feminismes i Igualtat a la qual pertany l'Escola en tot moment ha assegurat a l'equip docent la continuïtat de l'Escola, però els moviments que fa són absolutament contradictoris en aquest sentit. La percepció que tenen les treballadores del centre és que les volen orientar cada cop més a convertir-se en un centre d'ensenyaments de gènere, destruint tot el llegat de Carme Ruíz i Alà, fundadora de l'Escola l'any 1883.

L'Escola de la Dona forma part del teixit educatiu i cultural de la ciutat i no és un apèndix de la igualtat institucional. És per això que mereix el reconeixement i el suport de totes les àrees que treballen pel coneixement, la creativitat i l'ocupació. A això s'ha d'afegir la diversitat de cursos que ofereix: des de cuina amb l'especialitat professional de pastisseria, moda

CGT PREMSA CATALUNYA

amb la seva especialitat professional o art i creació amb l'especialitat professional d'il·lustració; fins als ensenyaments de formació al llarg de la vida com ara humanitats, llengües estrangeres, tecnologies, música. En els dos casos, s'ha d'apuntar el reconeixement professionalitzador que ha donat a la societat il·lustradors i dissenyadors abastament reconeguts al seu àmbit; i el de formació al llarg de la vida que dona oportunitats a totes aquelles persones que durant la seva vida professional no han pogut formar-se i ho fan ara, un cop jubilades. «No es tracta «aficions», sinó eines de creació, autonomia i futur», asseguren les treballadores. Consegüentment volen que es reconegui el seu pes acadèmic i el seu potencial com a motor professional i cultural.

L'Escola va néixer amb una vocació de clara justícia social i avui acull una comunitat diversa, sense etiquetes, i no es limita a una visió de gènere simplificada o tancada. El claustre i l'alumnat no volen una escola encapsulada en una visió del feminisme institucional que la fa invisible als espais centrals del saber, volen una escola feminista, educativa, cultural i professional.

Davant de la possibilitat de perdre l'essència de l'Escola, els docents han demanat de parlar i negociar tots els canvis que es projecten dur a terme des de l'Àrea de Feminismes i Igualtat, i que els van comunicar en una reunió amb Recursos Humans

de la Diputació el 15 de gener de 2025. «Ha estat necessari mobilitzar-nos davant el ple de la Diputació i organitzar aturades parcials a l'Escola per a què aquest darrer 8 de maig ens convoquessin a una reunió en la qual se'ns va manifestar que els canvis eren inamovibles i que ens hi havíem d'acostumar. Ens han parlat de directrius polítiques, de la dificultat de ser un centre d'ensenyament no reglat, del fet que ser docent en un centre de formació no reglat presenta problemes des del punt de vista acadèmic i de recursos humans perquè no hi ha model establert per donar resposta a la situació, com passa en altres centres de formació no reglada», declaren les treballadores del centre. Però la realitat és que fins el 15 gener de 2025 no hi havia hagut cap problema a l'hora de gestionar el centre: «La realitat és que des de l'any 2019 hem perdut quatre places de docents que no s'han cobert, s'han perdut algunes de les assignatures de la branca d'Història de l'art, assignatures d'art i creació i aquest any tota la línia d'ensenyament d'història»,

«Per continuar creixent com a espai de formació crítica, artística i lliure i perquè la seva història no sigui només una excepció, sinó una inspiració viva i de continuïtat, l'Escola ha de seguir com fins ara, amb les seves aproximadament 3000 matrícules per curs i les seves 265 matèries. No ens neguem a evolucionar, però no volem perdre la nostra raó de ser», sentència una representant de la plantilla. ■

CORREUS: LA MALA GESTIÓ NO LA PAGAREM NOSALTRES

Secció Sindical de
CGT Correus Lleida

En els últims anys, la plantilla de Correus ha estat víctima de la manca de dignitat amb què ens ha tractat l'empresa. Aquesta situació ha esclatat per culpa de la nefasta gestió dels presidents col·locats a dit pels governs de torn, que van eliminar el funcionariat, van deixar caure el servei públic i van impulsar la seva privatització. Les conseqüències d'aquestes decisions han estat devastadores: sobrecàrrega de feina per manca de contractació i d'organització, salaris estancats, falta de conciliació familiar, increments retributius mínims en un context d'inflació desbocada, conveni superat per l'Estatut dels Treballadors i recursos insuficients per fer bé la nostra feina.

Davant aquest escenari, la CGT ha convocat vagues i aturades arreu de l'Estat per reclamar unes condicions de treball dignes.

A finals de 2024, Correus, amb el suport dels sindicats de sempre, va posar damunt la taula el «Acuerdo Marco» una proposta per negociar el nou conveni col·lectiu. Aquest acord inclou mesures molt negatives que marcaran les línies a seguir en els pròxims anys com l'eliminació de funcions específiques (classificació, repartiment o atenció al client), mobilitat geogràfica forçosa, nous incentius lligats a la productivitat, ampliació del torn de tarda i el tancament de 36 centres de tractament de paqueteria. A Catalunya ja hem patit el tancament dels centres de Lleida i Tarragona, i avi-

**PER SEGUIR
DEMOSTRANT
LA NOSTRA
FOR S'HAN
CONVOCAT
NOVES VAGUES**

at el de Girona. Això obliga el personal a canviar de torn o acceptar destinacions a més de 160 kilòmetres, forçant a moltes a renunciar al contracte.

Per tot això, des de la CGT ens oposem fermament aquest model d'acord. Portem molts mesos mobilitzant-nos i hem aconseguit ajornar la signatura fins al 30 de juny. Per seguir demostrant la nostra

força i el rebuig frontal a aquestes mesures, s'han convocat noves vagues el 28 de maig i els dies 27 i 28 de juny.

La nostra lluita busca aconseguir, d'una vegada per totes, millores que altres sectors públics ja tenen: jornada de 35 hores setmanals, salaris dignes per evitar que persones amb jornades parcials de 4 o 6 hores cobrin per sota del salari mínim, conciliació real per no repartir fins a les 10 de la nit, dret a vacances familiars, protecció de la salut laboral amb vigilància mèdica efectiva, reconeixement de un catàleg de malalties professionals per una plantilla envellida, transparència en les borses de treball per al personal eventual (que representa un 30% de les treballadores) i un referèndum obert a tota la plantilla per aprovar el nou conveni.

Aquestes millores només es poden aconseguir amb la lluita i la negativa a firmar el nou acord perjudicial.

Ho volem fer entre totes, amb ajuda de la militància de la CGT com ja hem fet en altres empreses o serveis públics. En un moment de desmoralització de la classe treballadora i de debilitament dels convenis col·lectius, cal assumir la responsabilitat de defensar i millorar les nostres condicions laborals per afavorir tota la societat. S'ha de frenar els sindicats de la patronal, que només busquen subvencions i decideixen per nosaltres.

Ara és el moment de lluitar, de no abaixar el braços, de prendre decisions i activar la consciència col·lectiva.

Victòria sindical

a la neteja d'edificis públics de Berga

ARXIU

Pep Cara
CGT Berguedà

Fa al voltant de dos anys es va crear secció sindical a l'empresa pública municipal Berga Progrés que gestiona l'Oficina Local d'Habitatge, la Zona Blava i la neteja d'edificis públics, i on s'apliquen tres convenis sectorials diferents. Les treballadores organitzades a la CGT són les de neteja.

Els múltiples incompliments empresarials, com no donar calendaris laborals, incompliments amb la representació legal dels treballadors en no complir amb l'article 64 de l'Estatut dels Treballadors (facilitar còpies simplificades de contractes, informació econòmica, etc.), sous baixos i abús d'hores extres, etc.; feien que l'organització i la lluita col·lectiva es plantejés com molt complicada. Precisament la gestió de les abundants hores extres a causa d'una plantilla curta permetia l'empresa fer tractes individuals i donar més hores a les treballadores més dòcils i obedients.

Això trencava la possibilitat de la lluita col·lectiva, que és l'única que pot aconseguir millores reals per a tothom: una pujada de sou que faci innecessari fer hores extres per tenir un sou decent i una ampliació de la plantilla per no tenir tanta feina.

Fa un any vam fer el primer intent amb una assemblea multitudinària però l'empresa va poder acabar amb el moviment atacant les treballadores més actives. Fins fa poc era una de les seccions més dèbils i difícils de reactivar per aquesta competència i malfiança entre treballadores. Però les seccions sindicals són canviants, mai no són una foto fixe, per bé i per mal, i cal saber aprofitar els moments.

Enguany la secció sindical de l'Ajuntament de Berga va preocupar-se perquè les treballadores de BRG no cobressin bé les hores extres de la Patum i van contactar-hi, compartir informació i assemblea i demanar les dues seccions per separat a l'Ajuntament una reunió per parlar del tema. L'Ajuntament de Berga va ignorar-les.

Paral·lelament les treballadores de BRG van patir un dels habituals retards en cobrar les nòmines, fet que va suposar una empenyada general pels problemes domèstics que això suposa. Va ser el moment en que des de la secció sindical de la CGT va convocar una assemblea de treballadores, de nou, com ara fa més d'un any enrere. En aquesta assemblea es va plantejar la necessitat de pujar el preu de l'hora extra de la Patum i el sou en general per deixar de dependre de les hores extres. El sindicat va proposar fer vaga per la Patum. Es va fer la taula reivindicativa i les línies vermelles de mínims i va entrar el preavís. L'Ajuntament, ara sí, va voler-se reunir de seguida. Va dir que sí a la pujada d'hores de Patum i que la resta es negociaria després de la Patum.

La secció va acceptar sempre i quan la pujada que es negociés no fos inferior a un percentatge mínim. L'Ajuntament va dir que no podia fixar ni un 1% de mínim però que confessessin en la seva voluntat. Aquí comença un compte enrere segons s'apropava la Patum i un estira i afliixa que va passar per diverses assemblees per empoderar la plantilla, accions col·lectives per fer equip i anar decidides a la vaga. Finalment el dia abans de la Patum vam aconseguir el següent acord:

1. Preu hora de Patum 32 euros.
2. Negociar durant el 2025 una pujada per a tots els treballadors de BRG per sobre dels convenis sectorials no absorbible, que en el cas de les treballadores de neteja no podrà ser inferior al 3% i que serà aplicable ja a la nòmina de setembre de 2025.

La lluita sempre serveix i les coses no són estàtiques, es poden perseguir, s'han de possibilitar perquè la lluita col·lectiva és l'únic camí.

LA REFORMA DE LA JUBILACIÓ PARCIAL DE 2025

L'abril passat va entrar en vigor una nova reforma de la jubilació parcial amb canvis importants

Àlex Tisminetzky
Advocat i afiliat a CGT

La jubilació parcial és aquella en que el treballador jubilat passa a una jornada parcial (amb un nou contracte a jornada parcial, però mantenint la cotització al 100%) i alhora l'empresa contracta un treballador «jove» rellevista (per això se l'anomena també «jubilació de relleu») que el substitueix. Aquesta modalitat ha patit múltiples reformes des de 2007, que entenc que és impossible resumir en un breu article com el present.

En síntesi del que desenvoluparé a continuació, actualment (i després de múltiples reformes) existeixen dos tipus de jubilació parcial, la «normal» per al conjunt de treballadors (més restringida i amb menys drets) i la específica dels treballadors de la indústria manufacturera (molt més beneficiosa pel jubilat i més barata per l'empresa). Intentarem resoldre alguns dubtes respecte a aquesta nova norma.

■ Què és la jubilació parcial?

És una possibilitat de jubilació anticipada molt beneficiosa pel treballador. En resum hi ha un treballador jubilat parcialment (en un % determinat) que treballa encara parcialment a l'empresa (entre la jubilació parcial i la prestació de serveis a l'empresa parcial ha de sumar el 100%), i a canvi, l'empresa contracta un treballador jove (anomenat «rellevista»).

És una mesura de promoció de l'ocupació de treballadors joves, i dona la possibilitat de jubilació anticipada sense cap penalització a treballadors a punt de jubilar-se (especialment interessant o utilitzada en feines «dures», com cadenes de muntatge automobilístiques, fundicions, conductors de metro o autobusos de TMB,...).

Per tant, la jubilació és molt beneficiosa pel treballador que es jubila (percebrà la pensió sense cap penalització per jubilar-se anticipadament de l'edat ordinària), per l'empresa (pot incorporar personal jove que substitueix als més grans fins i tot estalviant) i pel «rellevista» (treballador jove que s'incorpora a l'empresa amb possibilitats de permanència).

Les crítiques li venen de part de les polítiques neoliberals de reducció de la despesa en pensions, i de les darreres reformes legals dels diferents governs que intenten evitar les jubilacions anticipades, i per tant també aquesta possibilitat de jubilació parcial.

■ Com és la jubilació parcial que actualment s'aplica només a la indústria manufacturera?

Els requisits d'accés a la jubilació parcial anteriors a 2011 (que actualment s'aplica només a la indústria manufacturera) són els següents: es pot accedir a partir dels 61 anys, tenint 6 anys d'antiguitat a l'empresa, i amb 30 anys de cotització efectiva. I possibilitava

una jubilació parcial fins a un màxim del 75%, amb un manteniment de la feina a l'empresa del 25% (es percep el 75% de l'INSS com a jubilació, i es treballa només un 25% de la jornada).

Aquest accés «privilegiat» a la jubilació parcial la norma actual només ho permet als treballadors de la indústria manufacturera, i encara més restrictiu, només als treballadors que manipulin màquines dins aquesta indústria. La resta de treballadors (de la resta d'indústries o de la manufacturera que no manipulen màquines) no poden accedir a la jubilació parcial amb aquests requisits, sinó que tenen uns requisits molt més restrictius.

■ Com és la jubilació parcial actual que s'aplica a la resta de treballadors?

Els requisits s'han endurit molt en diferents reformes legals, i les principals retallades és que s'augmenta l'edat d'accés a la jubilació parcial de 61 a 63 anys (amb una transitòria molt llarga, fins 2027), es requereixen ara 33 anys de cotització efectiva i sobretot es donen dos elements que la fan molt difícil en la seva aplicació pràctica a les empreses:

- La jubilació parcial és molt inferior, només entre el 25% i el 50% (i 75% si el rellevista està a jornada completa)
- I l'empresa cotitzarà al 100% dels dos treballadors (tant del jubilat com del rellevista, en un augment transitori), fent molt cara aquesta opció per a l'empresa. L'empresari per tant ha de cotitzar al 100% al treballador jubilat parcialment, tot i que treballa només un 25%.

Per tant, la jubilació parcial actual «normal» és molt més restrictiva, cara per l'empresari i difícil d'aplicar, fet que ha determinat que moltes empreses no l'apliquin.

■ Quins són els canvis que s'introdueixen a la jubilació parcial a partir d'abril de 2025 pel conjunt de treballadors?

El principal canvi de la nova norma, RDL 11/2024, és que s'estableix una nova edat màxima de 3 anys menor a la jubilació ordinària per accedir a la jubilació parcial i que durant aquest primer any

només la reducció de la jornada laboral del treballador jubilat parcialment serà només d'entre un 20% i un 33%.

Per tant, a partir dels 62 anys (si es tenen els anys de cotització), hi ha la possibilitat de jubilar-se parcialment entre un 20% i un 33% de la jornada, possibilitat que es manté fins a complir els 63 anys, moment en que es podrà accedir a la jornada parcial entre el 25% i el 50% (i 75% si el rellevista està a jornada completa).

**ELS REQUISITS
S'HAN ENDURIT
MOLT EN
DIFERENTS
REFORMES LEGALS,
I LES PRINCIPALS
RETALLADES ÉS
QUE S'AUGMENTA
L'EDAT D'ACCÉS
A LA JUBILACIÓ
PARCIAL DE 61
A 63 ANYS**

Cal destacar que la reducció d'entre un 20% i un 33% només es pot donar entre els 62 i 63 anys, i no de forma posterior, tot i que sigui el primer any de jubilació parcial del treballador.

■ Quins són els canvis que s'introdueixen a la jubilació parcial a partir d'abril de 2025 pels treballadors de la indústria manufacturera?

Els treballadors de la indústria manufacturera mantenen els seu accés «privilegiat» a la jubilació parcial, però amb una reforma que el fa menys «atractiva» pels empresaris, ja que de forma progressiva obliga a l'empresa a cotitzar el 80% de la base de cotització del treballador jubilat. Per tant, el fa substancialment més car, ja que l'empresari haurà de pagar el 100% de la cotització del treballador rellevista, i el 80% de la cotització del treballador jubilat parcialment (tot i que treballa només el 25% de la jornada).

■ Puc obligar a l'empresa a que m'apliqui la jubilació parcial?

No, la jubilació parcial és voluntària per ambdues parts, tant per l'empresari com pel treballador, i cap dels dos pot obligar a l'altre legalment a portar-la a terme. Únicament hi hauria l'excepció de que hi hagués una obligació legal de l'empresa establerta per Conveni o Acord Col·lectiu.

Per tant, si l'empresari no vol fer una jubilació parcial (perquè li surt massa cara, o per qualsevol altre causa), el treballador no el pot obligar a fer-ho.

■ Cal fer un llistat dels treballadors que s'acullin a la jubilació parcial, com es va haver de fer en les anteriors reformes de 2011 i 2013?

No, aquestes llistes de treballadors que poden jubilar-se parcialment actualment no tenen cap validesa, ja que només tenien aplicació fins a la data límit (ja superada) de l'1 de gener de 2019. Els treballadors de les indústries manufactureres tenen dret a la jubilació parcial «especial» sense cap necessitat d'estar apuntats a cap llistat aportat a l'INSS, com es va requerir al 2011 i al 2013, i la resta de treballadors no tenen cap benefici d'estar inscrits a les citades llistes.

ASTRID SOLÉ

«Si t'uneixes amb gent i dius «tirem endavant», les coses es poden aconseguir»

Astrid Solé Jordà, periodista, ha publicat fa poc *Segon homenatge a Catalunya. Un combat de l'autonomia obrera*, una obra on es recull la trajectòria del grup autònom sense nom, conegut en ocasions com Organització de Lluita Armada (OLLA), molt proper al Movimiento Ibérico de Liberación (MIL). Al llibre, conduït per una fictícia conversa amb George Orwell, els protagonistes dels fets adquireixen veu pròpia i narren la història d'aquest grup antiautoritari i antidogmàtic dels anys setanta.

TEXT
Adrián Zarco

Què va ser el grup armat autònom conegut sovint, o almenys segons la policia i la premsa, com OLLA?

Els es defineixen com un grup de suport de la lluita obrera. I això significa, doncs, que ells eren treballadors, o sigui, ells no eren un grup de gent que es va alliberar: vivien dins la societat. Ells lluitaven perquè creien que hi havia lluites veïnals o lluites obreres on podien ajudar. A través d'aquestes lluites, ells els ajudaven, perquè com a treballadors coneixien les problemàtiques dels veïns i de les poblacions més properes.

Què et va inspirar a escriure sobre aquest tema? Del MIL sí que s'ha escrit, però del grup autònom no tant.

La veritat és que va ser per casualitat, perquè no, jo no vaig anar-ho a buscar, i ells tampoc tenien intenció de parlar-ho en aquell moment. Simplement és que jo vaig conèixer el Genet, que és un dels membres del grup. El vaig conèixer, ens vam caure bé, ens vam fer amics, i llavors a mesura que anàvem quedant, ell m'anava explicant coses, i després jo anava a internet o als llibres per buscar més informació, perquè tenia curiositat, però vaig veure que no hi havia res escrit, ningú havia escrit sobre aquest tema. Vaig veure que l'única manera de saber més sobre aquest grup era a través de les fonts orals, d'ells mateixos, que parlessin ells. Llavors ho van parlar entre ells i van decidir «Home, doncs mira, ja que algú ja s'hi ha interessat, doncs què tal si algú ens escriu la nostra història?».

Hi ha molts testimonis, alguns fins i tot ja han mort. Quant temps va durar?

Des que vaig començar a dedicar-m'hi fins al moment de la publicació, van ser uns vuit anys de recerca. Pensa que ells es parlen pel nom de guerra, o sigui, no es coneixien, i realment era veritat. El fet que no es coneguessin pel seu nom real va dificultar molt trobar alguns membres del grup. Els del nucli dur i els que van estar a la presó, ells sí que es coneixien, i encara ara i encara ara es veuen, encara que no sigui gaire sovint. Amb ells ha estat relativament fàcil, però hi ha hagut molta altra gent que ha estat complicat de trobar, o que ha costat que accedissin a parlar amb mi. Alguns d'ells no ho han explicat ni a la família ni als amics, és a dir que no n'havien parlat amb ningú des de feia trenta anys. Per totes aquestes coses el procés s'ha allargat tant. Jo no m'hi dedico exclusivament.

Quins perfils de gent en formaven part?**Joves, treballadors, dones, universitaris...**

La majoria tenien de 17 a 25 anys. Eren treballadors, alguns estudiaven, però tots treballaven: obrers de fàbriques, mestres, administratius, gent que treballava a Correus, o sigui, gent normal, gent com tu i com jo, que van decidir que havien de canviar el món i que s'havia de fer alguna cosa, perquè tirant octavetes o anant a manifestacions no el canviarien, llavors van decidir radicalitzar-se, anar un pas més endavant i lluitar més radicalment. I eren nois i noies, evidentment, i això és una cosa important, que les noies tenien un paper rellevant, que no eren les companyes de, sinó que tenien veu, vot, i feien també expropiacions o accions de qualsevol tipus, igual que ells.

Un dels punts més tràgics o centrals del llibre és la figura del Salvador Puig Antich: la seva detenció, el procés, l'agitació, a la què es van dedicar molt per evitar la pena de mort, que contrasta amb la inacció del PSUC i l'Assemblea de Catalunya.

Sí. A mi em sorprenia quan ells m'explicaven que el tema de Salvador Puig Antich era molt minoritari en aquella època. Potser jo estic molt ficada en la història, i ara se'n parla molt, però llavors no se'n parlava i no es coneixia, i he volgut deixar-ne constància al llibre. Per això he tingut tanta insistència a voler parlar amb algú de l'Assemblea, voler mirar què feien realment els del PSUC, i saber si realment va ser així, no? Els personatges, que al final són els protagonistes i els qui han d'explicar la seva història, ells asseguren tot el que dic en el llibre, que l'Assemblea i el PSUC no van fer absolutament res, que quan els portaven el dossier MIL a les portes, els tiraven el dossier i no se'l volien mirar, perquè deien que no

Avui en dia, què queda de tot aquell grup armat en el present? Quin llegat ha deixat?

El fet de tenir aquest anonimat, que la gent segurament sabia les accions que feien, però no sabien que hi havia un grup a darrere que feia aquestes accions, fa que no hagin pogut tenir un llegat. Per això a mi m'ha agradat l'experiència, conèixer la seva experiència, el que van fer, perquè es pugui saber, simplement, que va existir i que això pugui servir d'inspiració a altra gent per fer altres coses. Que els serveixi de referents, saber que es va fer i que va ser possible, perquè moltes de les lluites que van fer les van acabar aconseguint. No la gran, la de canviar el món i deixar el capitalisme, això no ho han aconseguit, però hi va haver moltes altres lluites que sí que van guanyar a més petita escala. Al final, m'agradaria que quan la gent acabi el llibre, tingui l'esperança de dir «hosti, és possible». Si al final t'uneixes amb gent i dius «va, tirem endavant», les coses es poden aconseguir. És la solidaritat, la qüestió és confiar en la gent, ser solidaris i tirar endavant i poder-ho aconseguir.

D'acord, moltes gràcies per tot aquest temps. Hi ha alguna qüestió més que volguessis afegir o algun comentari?

En totes les entrevistes després penso «això no ho hem comentat» i és el tema de l'art. Per ells lluitar ho era tot, perquè volien canviar totalment la societat, volien fer una societat diferent, i també ho feien a través de l'art. Era una manera més de lluitar, i per això van començar amb el grup de cinema. La portada del llibre, la foto que apareix, és una d'aquestes fotografies que van fer amb el grup de cinema. Anaven a fotografiar i gravar manifestacions o xerrades obreres. Qualsevol acte revolucionari ells anaven i ho filmaven. La majoria del material s'ha perdut, però es conserven algunes fotografies, entre elles la del llibre. Per canviar la societat ells feien molta praxi, no teoritzaven, feien pràctica. Intentaven viure

«Eren treballadors, gent com tu i com jo, que van decidir radicalitzar-se, anar un pas més endavant»

importava, que l'important era el procés 1001, i que el Salvador, doncs, bé, sí, que havia agafat armes i que no podia parlar-se d'aquests temes. Jo, com a periodista, he consultat fonts que em diuen que l'Assemblea van decidir no fer res, pels seus motius, i arribar a una transició pacífica. També cal que ens situem a l'època, jo al final no volia jutjar ningú i des d'aquí és molt fàcil, veure-ho d'una manera, però en aquell moment, al 74, no van fer res... Els fets són els fets i la premsa i la documentació expliquen que realment ells no van fer res, vull dir que... és història, al final.

tal com volien que la societat visqués, que això també és una cosa molt innovadora a l'època, i que ells ho van portar a la pràctica fins al punt de dir «si volem una societat més autogestionada, més igualitària, per què no vivim nosaltres així?», i van intentar-ho a Moià. Tenien un hort urbà, feien tints naturals, menjaven el que conreaven i vivien en una societat lliure i feliç. Vull dir que al final també s'ha de dir, «doncs posem-ho en pràctica i a veure si això agrada a la gent», i com una taca d'oli es va estenent, a veure si s'escampa. Aquesta és una lluita que van guanyar. ■

Crònica d'un desallotjament

NAIXERAN

1000 KASALETS

TEXT

Franki

FOTOGRAFIA

Mireia Comas

Dimarts 25 de març del 2025, són les 5h del matí, hem passat nit remoguda. Em llevo i pujo a la terrassa del Kasalet. Els carrers estan tranquils, bufa un vent fred, no circula gairebé cap cotxe, un silenci estrany domina els carrers del centre de Terrassa. De moment no hi ha cap rastre de la policia. Torno a dormir una estoneta més.

Són poc més de les 6h, em torno a llevar, pujo a la terrassa. Tot igual de tranquil. Baix i començo a escoltar els i les companyes com es comencen a llevar al primer pis, les saludo i desitjo un bon dia mentre em miren amb cares mig adormides encara. Penso en

tota la gent que ens hem quedat aquesta nit a resistir al Kasalet, a defensar-lo i lluitar contra el seu desallotjament, i em dic a mi mateix que si hem aconseguit que una pila de persones posin els seus cossos i la seva voluntat per defensar una casa okupada sense por a les conseqüències que puguin succeir, això en si mateix ja és una victòria. La policia no ha vingut aquesta nit. Es comença a fer de dia.

Comencem a organitzar-nos, ens llevem totes i ens activem cadascuna a la nostra velocitat. Tarien taules i cadires a la plaça de la Creu Gran, comencem a preparar l'esmorzar popular. Són les 7h del matí, i la gent comença a la plaça.

Acabem de treure tot el que quedava al Kasalet i ajudava a donar-li vida: taules, cadires, cuina i bombona de butà, llibretes d'assemblees i el pot dels llapis de colors i els bolígrafs. Queda pràcticament buit. Són moments durs per a moltes de l'assemblea, veiem com l'espai on hem crescut, on ens hem conegut, on hem après, on ens hem estimat, on hem lluitat fins aquest moment es troba amenaçat i les urpes dels capitalistes, propietaris, immobiliàries, especuladors,... maleïts siguin tots ells, ens el volen arrabassar i acabar amb la vida i la lluita d'aquest espai de cultura popular, de dissidències i de qüestionament del poder i l'ordre establert.

Però per molt buit que es pugui trobar l'espai del Kasalet, no està pas sol. Cada cop arriba més gent, som 10, som 20, som 30 i cada vegada més. Arriben les companyes del col·lectiu feminista Rudes Rebels, la gent de la campanya de suport al Kasalet, de la CGT. Segueix arribant més gent. Arriben les companyes del Sindicat de Llogateres, també de l'Esquerra Independentista, del Casal La Tafari, dels col·lectius d'habitatge, gent de Mareja Blanca en defensa de la sanitat pública, del moviment per unes pensions dignes i moltes altres persones i col·lectius més. Són les 8h del matí i ja som gairebé 150 persones per plantar cara i defensar el Kasalet i l'habitatge okupat El Kalitxet.

Es comença a apropar l'hora fixada pel desallotjament. Les companyes del Kalitxet entren a casa seva, potser per última vegada, entre aplaudiments i crits de suport. Tanquen la porta i es preparen per resistir. Al Kasalet fem el mateix, entrem i tanquem la porta. Tampoc sabem si aquesta vegada serà la darrera que ho

fem. A fora sentim els crits de suport de les companyes, se'ns posa la pell de gallina, se'ns eriça el cabell, ens mirem les companyes que ens hem quedat a resistir, ens abracem i animem. Estem nervioses, però preparades, comença el final d'aquesta partida, aguantarem fins al final.

Hem bloquejat els accessos del Kasalet amb puntals, taulons, fustes i mobiliari. Al Kalitxet han fet el mateix. Són les 9 del matí. Ens avisen que hi ha furgonetes dels mossos d'esquadra a la RENFE, i que estan preparant el material antidisturbis. Comença a arribar policia municipal a la plaça. Arriba un helicòpter dels mossos. Ens avisen: els mossos ja venen... ja els veiem. Comencem a llençar coets perquè ens senti tot el barri. Mentre hi ha coets l'helicòpter no s'apropa.

Baixen unes sis furgonetes pel carrer del Nord. N'arriben quatre a la plaça de la Creu Gran. Les persones solidàries es separen en dos grups, un es posa davant els accessos del Kasalet i l'altre davant

del Kalitxet, s'asseuen i s'entrecreuen els braços les unes amb les altres. La policia no veu clar desallotjar els dos espais alhora degut a la resistència i decideix desallotjar primer el Kasalet. La cosa funciona. No serà un desallotjament fàcil i ràpid com ells desitjaven.

A les 9:30h comencen a treure les persones que resisteixen davant la porta del Kasalet. Les treuen una a una, n'hi ha una cinquantena, moltes d'elles es neguen a col·laborar i han de ser arrossegades pels antidisturbis. Triguen prop d'una hora a treure tota la gent de davant del Kasalet. Des de la terrassa ho veiem tot, els cridem i els animem amb totes les nostres forces, mentre s'apodera de nosaltres un sentiment de ràbia i d'impotència que ens fa saltar les llàgrimes en molts moments. Aguantem com podem, ens animem i seguim cridant. Tenim l'helicòpter a sobre nostre, i a més observem que també tenen un drone. El desplegament policial és

Maleïts siguin tots ells, ens el volen arrabassar i acabar amb la vida i la lluita d'aquest espai de cultura

massiu i completament desproporcionat.

A les 10:30 comencen a trencar els vidres de les finestres per veure l'interior de l'edifici i acte seguit comencen a rebentar la porta amb un ariet. Els puntals i les fustes resisteixen poc més d'un quart d'hora, tot i que a nosaltres des de la terrassa ens sembla molta més estona. La porta queda rebentada i els antidisturbis comencen a entrar. Es troben un accés difícil i que els fa avançar molt lentament. Per fer un recorregut que en situació normal duraria menys d'un minut, els mossos als ha costat mitja hora. Cap a les 11 del matí els mossos arriben a la terrassa del Kasalet i finalment desallotgen les cinc persones que resistíem a la terrassa. Estem contents i sortim amb el cap ben alt, aquí hi ha un poble digne, s'ha resistit fins al final. Hem demostrat que de casa nostra no marxem i que la força i la violència són les úniques maneres de fer-nos fora.

Ens treuen d'una en una i ens van conduint fins la línia policial que talla el carrer Sant Joan, abans del Kasalet. A les úl-

times persones que sortim, el cap dels mossos ens pregunta si hi ha gent al Kalitxet i li diem que sí. Ens pregunta si els podem avisar i dir-los que surtin. Li responem que no i marxem. El desallotjament de moment ja porta gairebé dues hores i encara falta el Kalitxet.

Poc més tard de les 11h comencen a retirar les persones que bloquegen l'entrada del Kalitxet. Triguen també una hora a treure-les totes. Acte seguit comencen a rebentar la porta amb l'ariet però no poden. Canvien i proven de tallar la porta amb una serra radial, i tampoc poden. Han de tornar a picar amb l'ariet. Finalment

Capgirem la situació i fem servir totes les nostres llàgrimes per regar totes les llavors d'autogestió, de solidaritat, de suport mutu, d'amor, de col·lectivitat, de germanor, de llibertat, que hem plantat en aquests 25 anys de vida, i fer que neixin 1000 Kasalets i 1000 Kalitxets.

Perquè amics i amigues, companyes i companys, sou vosaltres les que heu donat vida al Kasalet i al Kalitxet, sou vosaltres, gent de l'assemblea, gent de la campanya de suport i de les comissions, gent dels col·lectius de Terrassa, de la comarca i de més enllà, sou vosaltres els i les que heu fet que tota la

Donem-li la volta a la situació i fem servir totes les nostres llàgrimes per regar totes les llavors d'autogestió

han de rebentar la paret per poder accedir-hi ja que la porta era impossible. Els ha costat gairebé una hora treure la gent del davant de la porta i uns 45 minuts accedir a l'interior del Kalitxet. Un cop a dins identifiquen totes les companyes que resistien, les van traient d'una en una i les van conduït cap a la línia policial del costat de la plaça de la Creu Gran, on es retroben amb les companyes de Rudes Rebels, de la CGT i de la campanya de suport al Kasalet i el Kalitxet. Finalment, cap a les 13:30 treuen totes les persones de dins el Kalitxet i es dona per acabat el desallotjament. De les 9 del matí, l'hora prevista del desallotjament, fins quarts de dues que ha finalitzat han estat quasi 4 hores de resistència, de dignitat i d'empoderament col·lectiu.

No podem negar que estem tristes i enrabides, que ens cauen les llàgrimes pel dolor i la pèrdua d'aquest espai que tant significava per nosaltres o quan veiem com els i les nostres companyes són arrossegades i agredides per la policia, quan veiem rebentar les portes i finestres de casa nostra. En fi, quan recordem tots els moments que hem viscut al Kasalet i al Kalitxet. No, no podem. Però és que no podem ni volem negar que ens cauen les llàgrimes, perquè som persones que sentim i que patim i que quan veiem les injustícies no podem evitar sentir-nos colpides i afectades davant de tant odi i de tanta violència en defensa del capital i la propietat privada.

Ara bé, aquesta ràbia i aquesta impotència ha de ser canalitzada, conduïda i transformada en acció i en consciència, en adonar-nos que el nostre enemic és el sistema capitalista i que l'únic camí per derrotar-lo és la lluita per la seva destrucció i eliminació total.

lluita d'aquests anys i dels que queden per venir tingui sentit i valgui la pena viure'ls al vostre costat. Perquè sí que és cert que hi ha una cosa més gran que l'odi cap a qui et pren la llibertat (o els espais alliberats o espais de llibertat), i aquesta cosa és l'amor cap a aquelles persones que et tornen aquesta llibertat. Per tant odi infinit cap als capitalistes, especuladors, burgesos i feixistes, però sobretot amor etern a totes les persones que han fet, que fan i que faran que neixin 1000 Kasalets i Kalitxets.

N. de l'E.:

El dissabte 21 de juny l'Assemblea d'Okupes de Terrassa va anunciar una nova okupació d'un immoble per protestar contra l'especulació i la dificultat de l'accés a l'habitatge. L'esperit del Kasalet segueix ben viu.

UNA APAGADA QUE ENS HAURIA D'IL·LUMINAR

Grup Transició Eco Social de CGT Catalunya

A bans d'entrar en l'assumpte, ampliïm el ventall per a afrontar una avaluació crítica de tot el que ha passat els darrers temps, de tots els successos que anem directa o indirectament patint o almenys contemplant. Pandèmia, DANES, sequeres, caos climàtic, entre altres, són símptomes del començament del col·lapse on ens llança aquest sistema econòmic i productiu que tolerem, encara que sigui a contracor.

Concentrant-nos en l'apagada, potser podem descartar com a causes possibles un ciberatac, un error humà o una pertorbació atmosfèrica, tant pel que diu la pròpia Xarxa Elèctrica Espanyola com per tots els indicis al nostre abast. Sobre aquesta informació, nosaltres no podem asseverar res, excepte que les principals solucions necessàries no són només tècniques, sinó també, i en major mesura, socials.

Dit això, des del nostre punt de vista, tampoc té major importància saber què ha passat exactament ara mateix, encara que sí que és imprescindible arribar al fons de la qüestió, com més aviat possible, per a evitar o almenys reduir al màxim que es repeteixi. Ara bé, per a aconseguir una resposta encara falten moltes explicacions clares i precises dels que tenen la informació i obtenir-les sembla gairebé un miracle. Ja veurem.

Amb tot, partint del que sí sabem, sembla ser que l'«apagada», més que un problema únicament tècnic, és una qüestió política. El nostre sistema elèctric està basat en una centralització i concentració oligopòlica gairebé total. Sense elles la situació seria diametralment diferent. Per això, és tan important denunciar que la totalitat de la generació, distribució i comercialització de l'energia és privada i no pública, és a dir, sense cap mena de control comunitari. I al mateix temps, cal posar sobre la taula que les anomenades energies renovables, sense aquest control, tampoc són la solució si no s'hi aplica sobre una moratòria immediata que freni el sacrifici territorial de les instal·lacions dels macro captadors d'energies renovables, altament tecnològitzats.

No ens enganyem, pot ser que les energies «verdes» per si mateixes no solucionin els problemes, però tampoc, com pretén la patronal i els seus sequaços, siguin les culpables, només per si mateixes, de l'apagada. Aquí, davant la una immensa quantitat de declaracions amb interessos malintencionats, es fa

obligatori recordar que tampoc l'energia nuclear té capacitat de reacció, i que cau exactament igual que la renovable.

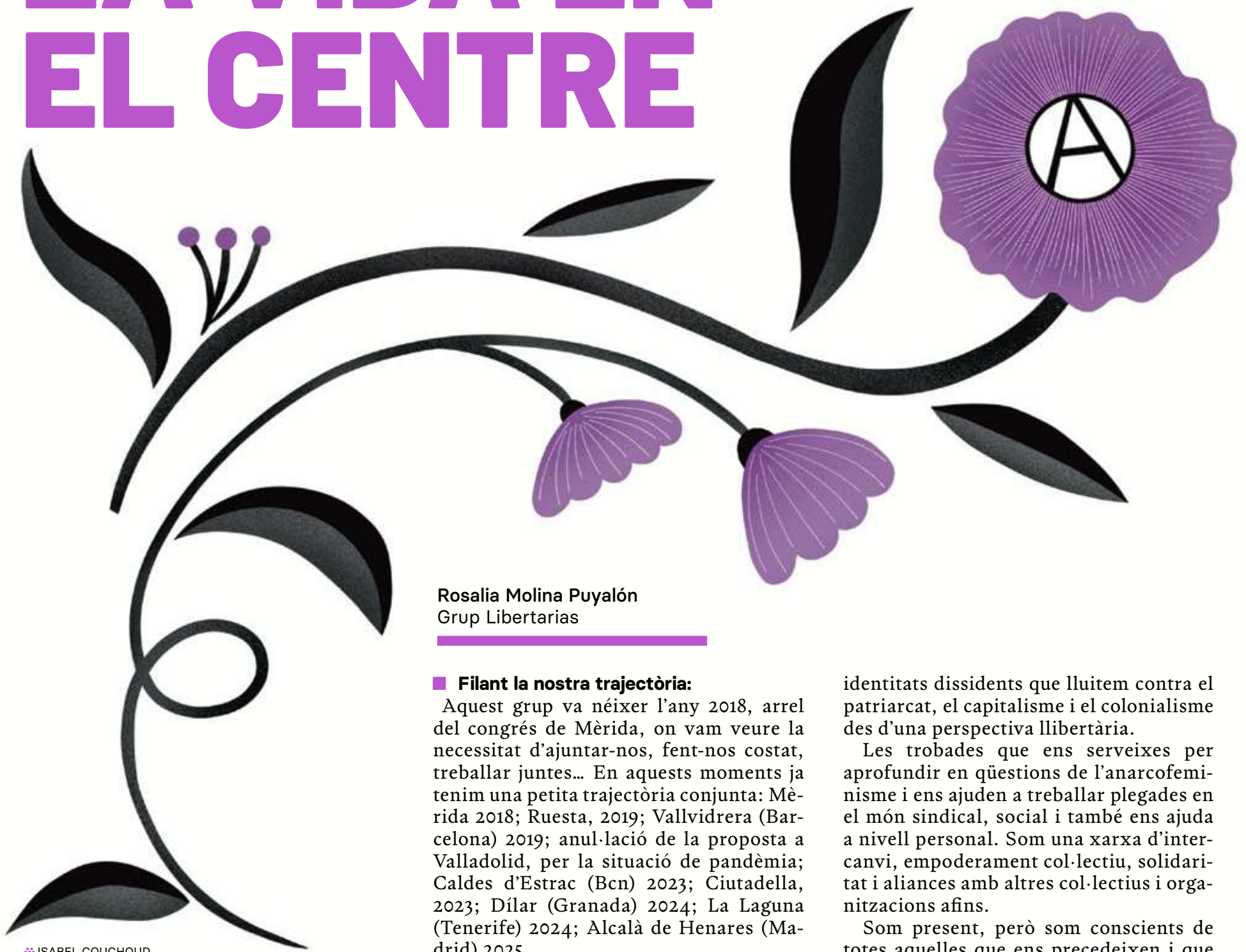
Malgrat aquesta evidència, els grups parlamentaris del PP, VOX i JUNTS al Congrés volen reobrir el debat sobre el tancament de les centrals nuclears i proposen allargar-ne vida útil. Una proposta que no respon a criteris de seguretat ni de futur, sinó als interessos de l'oligopoli energètic nuclear. Aquesta posició és el disseny d'enverinar a l'opinió pública en un debat de tints suïcides/homicides que no respon a cap necessitat de garantir el subministrament elèctric. Tot el contrari, el risc nuclear és totalment real i molt més quan es parla, com en aquest cas, d'infraestructures envellides que continuaran generant residus radioactius durant milers d'anys, cada dia més exposades a errors tècnics i sense una solució segura per a l'emmagatzematge.

El Grup de Transició Ecosocial de la CGT posem sobre la taula que la solució no pot passar per propostes purament tècniques de millores d'eficiència i de continuar creixent com fins ara, encara que sigui «pintant-ho de verd». Aquest cruel sistema patriarcal, extractivista i genocida pretén lluitar contra la naturalesa i això és ontològicament una aberració colossal. Per això pensem que, més que substituir una font energètica per una altra, caldria rebaixar el consum i redistribuir-lo entre els qui habitem aquest planeta.

Nosaltres proposem un PLA DE DECREIXEMENT equitatiu, amb justícia social i ambiental. Repensar la vida des de les cures, buscant consensuar una economia reproductiva que ens faci ser més feliços, que tingui en compte les perifèries, els plaers i que cobreixi les necessitats bàsiques de tot@s, de manera justa. Per aconseguir aquest objectiu proposem el primer pas: introduir aquesta visió a cada assemblea, secció i sindicat. I que des de l'horitzontalitat del coneixement compartit i arrelat en l'acció directa siguem capaces de construir alternatives reals i efectives. No hi ha temps ni espai per a dubtes o errors, per això hauríem de confiar en alternatives col·lectives comunitàries que hem de començar a construir avui mateix, com ja està fent molta gent arreu del món. Repensar tot entre totes i triar aquest futur possible, vivible i desitjable. I que, enfront de les apagades que ens cauran damunt sempre predomini la llum de l'organització, de les nostres lluites i del suport mutu. ■

Avancem juntes amb cura i cuidant-nos

LA VIDA EN EL CENTRE

✦ ISABEL COUCHOUD

Rosalía Molina Puyalón
Grup Libertarias

■ Filant la nostra trajectòria:

Aquest grup va néixer l'any 2018, arrel del congrés de Mèrida, on vam veure la necessitat d'ajuntar-nos, fent-nos costat, treballar juntes... En aquests moments ja tenim una petita trajectòria conjunta: Mèrida 2018; Ruesta, 2019; Vallvidrera (Barcelona) 2019; anul·lació de la proposta a Valladolid, per la situació de pandèmia; Caldes d'Estrac (Bcn) 2023; Ciutadella, 2023; Dílar (Granada) 2024; La Laguna (Tenerife) 2024; Alcalà de Henares (Madrid) 2025.

A partir d'aquestes trobades hem creat una història col·lectiva, amb testimoniatges gràfics, documents, debats, propostes, construcció de continguts, suggeriments, acords, en constant formació, crítica i autocrítica... però sobretot amb un espai de cures, apropament mutu, companyonia i construcció col·lectiva. Unes trobades amb moltíssims aprenentatges i molta sororitat col·lectiva entre nosaltres, on l'ajuda mútua, els espais de cohesió, la convivència, el debat i el respecte són prioritaris.

Som un espai de sororitat i suport mutu per a les companyes llibertàries, una manera de viure autònoma i en solidaritat (local i internacionalista) amb altres dones i

identitats dissidents que lluitem contra el patriarcat, el capitalisme i el colonialisme des d'una perspectiva llibertària.

Les trobades que ens serveixen per aprofundir en qüestions de l'anarcofeminisme i ens ajuden a treballar plegades en el món sindical, social i també ens ajuda a nivell personal. Som una xarxa d'intercanvi, empoderament col·lectiu, solidaritat i aliances amb altres col·lectius i organitzacions afins.

Som present, però som conscients de totes aquelles que ens precedeixen i que gràcies a elles estem i seguim aquí. I també som futur, perquè les que vinguin puguin continuar en la lluita feminista transformant realitats.

■ Com avancem durant les trobades

En aquesta VIII trobada vam treballar refrescant la memòria de propostes i temes pendents de les trobades anteriors i trobant la manera de fer-les realitat, compartint els avanços dels grups de treballs, difusió i abordatge de les violències patriarcales, arribant a consensos...

Del pensament col·lectiu a l'acció conjunta (reflect-action).

Som un espai de cures, ajuda mútua, companyonia i construcció col·lectiva en-

Durant els dies del 30 de maig a l'1 de juny, hem tingut la VIII Trobada del grup de Libertarias, on hem participat més de 50 dones i identitats dissidents, afiliades i militants de CGT de diferents territoris de l'Estat espanyol, de manera intergeneracional, i de diferents àmbits laborals amb noves incorporacions de companyes.

front de les violències quotidianes dins del sindicalisme combatiu. Per tant no ens oblidem d'organitzar i gaudir d'un espai obert de cures. Com estem? Com estem en els nostres territoris? Com estem en els nostres espais de sindicalisme/activisme? Al mateix temps les trobades serveixen per reflexionar, plantejar dubtes, alternatives i formes de lluites diferents que compartim plegades per continuar aprenent, sense oblidar-nos de les nostres pròpies cures. Per tant, hem treballat amb tallers de autocures, massatges grupals, ioga... I tal com diria Emma Goldman «si no puc ballar, aquesta no és la meua revolució».

La nostra aposta també és **recuperar la nostra genealogia anarcofeminista** i trencar amb la invisibilització històrica cap els feminismes, això ens va fer decidir que a cada trobada recuperaríem a alguna dona lluitadora representativa del territori on es fan les trobades.

Enguany volíem fer un apropament a Maria Bruguera Pérez, una companya llibertària de Madrid que va ser la iniciadora i impulsora de la Revista «Mujeres Libertarias», de la quals es van publicar 14 números, durant els anys 1984-93, en aquell moment estàvem treballant alguns grups de Mujeres/Dones Llibertàries a diferents localitats de l'Estat espanyol: Barcelona, Madrid, Valencia, Zaragoza, Granada, amb la proposta constant de organitzar-nos com a Federación.

Aquesta presentació va estar a càrrec de les companyes Elena, Teresa, Marisa i Nines de la Fundació Salvador Seguí de Madrid.

Va ser una xerrada molt formativa i enriquidora, on vam poder recuperar la memòria històrica i sobretot visibilitzar i donar agraïment a la figura de la Maria, una gran lluitadora, militant incansable i l'anima del grup de Mujeres Libertarias de Madrid, que ens va deixar ja fa anys. De fet la revista numero 14 i ultima està dedicada a la figura de Maria.

Com la trobada s'ha celebrat en plena naturalesa, vam aprofitar els espais de cures per conèixer l'entorn i passejar pel riu Henares. L'espai principal de debat i aprenentatge, l'apartat que anomenem «Aprendiendo juntas. Acercando posturas», enguany ha estat : Derechos y auto-gestión de la trabajadoras del sexo. A càr-

**Som un espai
de cures,
ajuda mútua,
companyonia
i construcció
col·lectiva
enfront de
les violències
quotidianes
dins del
sindicalisme
combatiu**

rec de companyes de AFEMTRAS (Madrid) i el sindicat OTRAS (Madrid),

La xerrada va transcórrer amb el màxim de respecte i amb una actitud d'escolta i en un espai de cures i seguretat cap a les dones que es van explicar les seves postures, vivències, situacions, necessitats, propostes, alternatives,...

Es van anar plantejant respostes a preguntes que s'havien treballat, per poder conèixer millor la situació actual de les treballadores del sexe.

Alguns dubtes pels quals se'ls van preguntar i elles van explicar són:

- Els drets de les treballadores sexuals també són drets humans?
- De quina manera incideix la llei d'estrangeria en la vulneració dels seus drets?
- Treball sexual i transfeminisme.
- Com els influeix la Llei orgànica 10/2022 de 6 setembre de garantia legal de la llibertat sexual.
- Com es normalitza la prostitució: prohibició, legalització, despenalització, treball.
- Pot ser el treball sexual autònom, cooperatiu i associatiu?
- Dret a sindicació i treball sexual.
- Establint aliances. Que ens demaneu?

Després d'una exposició molt interessant, acurada, respectuosa, on ens van exposar clarament les seves necessitats i les seves demandes, vam poder-les entendre una mica millor, apropant coneixements i aprenentatges respecte a la seva situació.

Com a resum important, és el recull de les seves reivindicacions principals:

- Respecte total al treball sexual.
- Reconeixement com a treballadores sexuals, amb unes condicions dignes, i amb drets laborals.
- Recolzar el dret a autorganitzar-se, teixint xarxa, amb l'objectiu d'eliminar els empresaris.

Ens van demanar també el nostre recolzament, el nostre impuls... ens van dir «necesitamos vuestro apoyo. Poned vuestras luchas para ayudarnos».

Després d'aquesta xerrada formativa, ens vam plantejar fer un següent article aprofundint més en aquesta temàtica.

Vam **continuar avançant, decidint juntes la propera trobada**. Aquesta es va plantejar cap finals novembre/desembre, en la línia de trobar-nos dos vegades l'any. El lloc proposat va ser el País Valencià

També vam **continuar debatent i compartint els avanços** del grup de treball sobre agressions, on treballem explorant i consensuant estratègies col·lectives per a subvertir les agressions des d'un enfocament anarcofeminista.

**PORTEM UN MÓN NOU EN
ELS NOSTRES CORS
SOLIDARITAT ANARCOFEMINISTA
PER A TRANSFORMAR-HO TOT!**

TORNEM-HI AMB LA CARAVANA **ABRIENDO FRONTERAS**

Rosalía Molina

CGT Ensenyament Barcelona

Gemma Parera CGT

Administració Pública Maresme

Caravana Obrim Fronteres és la representació a Catalunya de la Caravana Abriendo Fronteras estatal, que té representació de col·lectius de tot l'estat i a la que també es suma Carovane Migranti de l'Estat italià. És una xarxa d'activistes que treballa per a sensibilitzar i mobilitzar a la societat en la defensa dels drets de les persones migrants que busquen refugi en el seu trànsit migratori i en la denúncia de les violències a les fronteres.

CGT forma part de la Caravana, en la qual diferents persones afiliades de diversos territoris de l'Estat espanyol, participem des dels inicis.

Aquest any serà la 10ª edició. Enguany està plantejada del 11 al 20 juliol amb el recorregut: Irun/Girona/Paris-Calais-Dunkerque-Toulouse. Es planteja visibilitzar conflictes en frontera mitjançant dues etapes: franc-britànica i franc-espanyola/catalana.

Aquesta proposta dona continuïtat a la visibilització iniciada en anteriors caravanes.

1. El conflicte a la frontera francobritànica.

Segons Utopia Calais i Salam Dunkerque, a l'octubre de 2024 hi havia més de 1.000 persones en els campaments entre Calais i Dunkerque. El 2024 ha estat l'any més mortífer, almenys 89 persones han perdut la vida a la frontera. Aquesta xifra és sis vegades superior a la de l'any passat on quan 13 persones van ser trobades mortes en la mar. També va representar un rècord en quant a embarcacions per a creuar, més de 35.000 el 2024. Es tracta d'embarcacions formades per 50-70 persones cadascuna amb un cost d'entre 400 i 600 euros per persona. El 95% de les persones que es troben a la «jungla» a Calais són musulmanes, gran part d'elles són menors que viatgen soles però també hi ha moltes famílies.

Malgrat els més de 500 milions d'euros invertits, les concertines, les cambres, les violències a les platges i el tracte degra-

dant i discriminatori en tot el litoral, les persones continuen travessant el canal de la Mànega.

2. El conflicte a la frontera franc-espanyola (zona catalana).

Segons dades de la prefectura dels Pirineus Orientals, prop de 12.856 persones en situació administrativa irregular van ser rebutjades a la frontera espanyola, a la zona catalana el 2021, més del 29,2%. En els últims 2 darrers anys han passat per Portbou uns 2.000 joves migrants amb la intenció de travessar la frontera amb tren, per les vies o a peu per la muntanya, i almenys tres nois han estat atropellats per un tren entre les vies de Portbou i Cotlliure. Són sobretot adolescents que després d'arribar en pastera han estat vivint un o dos anys a la península.

Amb la pandèmia, la gendarmeria va recuperar els controls fronterers entre Portbou i Cerbère, gairebé en desús per la supressió de fronteres entre països de la UE el 1993. Des d'aleshores, la 'gendarmerie' retorna als nois i es queden atrapats en pobles de menys de mil habitants. És habitual veure a nois magrebins deambulant sense rumb per pobles petits de tots dos costats de la frontera, i dormint pels carrers.

També és habitual que es practiquin devolucions en calent o pushbacks a menys de 30 quilòmetres de la frontera.

El novembre de 2020, una setmana després de l'atac de la basílica de Niça, Macron va reforçar el sistema de control de la frontera franc-espanyola i el nombre d'agents passà de 2.400 a 4.800.

El coll de Banyuls, que es troba entre Catalunya i França, va ser tancat amb roques col·locades a la carretera per a impedir travessar la frontera i està prohibit usar-lo. També es van tancar una dotzena de passos secundaris al llarg del Pirineu.

Es demanen al voltant de 300 euros per persona per creuar amb cotxe a França. També es creua a peu per la Serra de l'Albera. A partir d'aquí moltes persones optaven passar pel túnel per a evitar controls policials en les carreteres, fins que es van tancar els túnels.

L'estació internacional és el punt de trobada perquè és on la Policia Nacional expulsa als nois indocumentats que arriben amb tren. Els prenen les empremtes dactilars i comproven si tenen antecedents o ordres de detenció. Si no és així, els deixen anar a una andana. Poden quedar-se a Espanya però de manera irregular. Amb tota aquesta pressió, almenys tres nois han estat atropellats per un tren entre les vies de Portbou i Cotlliure. A més, l'estació de Cerbère ha col·locat concertines per a evitar l'entrada i sortida dels túnels. Tot i així, cada nit poden veure's entre 5 i 10 joves travessar el túnel de l'estació, alguns menors de 13 anys. Arriben esgotats fins a Cerbère i aconsegueixen ficar-se en un autobús que els deixarà a Perpignan. Alhora, es detecta un increment de persones que venen de França a Espanya l'últim any, ja que és més barat viure al carrer a Espanya.

Algunes veïnes ajuden els nois a travessar la frontera. Els seus avantpassats ja ho feien amb les jueus o les republicanes.

Cerbère i Portbou no són la gelada Briançon, on les persones en moviment moren de fred mentre creuen colls nevats. Als Pirineus catalans la neu és rara i pots passar una nit fresca sense arriscar la vida. Però tampoc es tracta de Calais, plena de mitjans de comunicació amb les seves desenes d'associacions que ajuden a les persones que esperen traslladar-se a Anglaterra. Aquí no hi ha col·lectius d'ajuda a persones migrades si no és Perpignan (a 50 km de Cerbère) o a Figueres i Girona (a 40 i gairebé 75 Km de Portbou respectivament).

En aquests temps, en els quals una part de la mobilització internacional es produeix des d'un paradigma humanitari -absolutament necessari i lloable, a causa de la inacció o vulneració de drets per part dels Estats-, nosaltres posem la mirada en les causes.

Durant deu dies farem accions de denúncia i compartirem espais amb col·lectius per enfortir xarxes de resistència a les fronteres. L'acció humanitària neix per a desaparèixer, la solidaritat per a romandre.

Trobada estatal de jubilades i pensionistes de la CGT

Coordinadora Pensionistes i Jubilats/des de la CGT de Catalunya

El 13 de juny ha tingut lloc una trobada estatal presencial de Jubilades i Pensionistes de la CGT, tal com es va anunciar en la plenària confederal ordinària del 7 de gener 2025.

Vam participar persones jubilades i/o pensionistes de CGT, de diferents territoris de l'Estat espanyol: Barcelona, Saragossa, Madrid, Burgos, Costa Granada, Madrid -Corredor de Henares, Palència i Pamplona, així com de diferents àmbits laborals i una representació de l'SP confederal.

Volem trencar el sentiment que un cop acabada l'activitat laboral ja no hi ha cabuda dins el sindicat

Aquesta trobada respon a una proposta de la Coordinadora de Pensionistes i Jubilades de la CGT de Catalunya, l'única constituïda fins ara, amb l'objectiu de donar els primers passos per iniciar una Coordinadora Estatal per tal de desenvolupar una xarxa de col·laboració.

Ja a la ponència aprovada en el congrés de Saragossa del 2022 es plantejava: «Des d'aquesta Coordinadora donaríem resposta i arribaríem als llocs que més ens necessiten i seríem per a moltes persones un referent necessari.»

Hem treballat diferents temes, tal com teníem previst a l'ordre del dia: Diagnòstic de les organitzacions de pensionistes; Desavinences i/o unitat puntual del moviment pensionista; Per què hem d'intervenir des de la CGT en el moviment pensionista?; Sistemes de col·laboració; Com ens organitzem..... A més de tractar el tema de la bretxa salarial de gènere per les dones jubilades i pensionistes.

També hem reafirmat que les eines i mitjans que utilitzem internament per comunicar-nos i informar han de transmetre exclusivament informació i documents del sindicat.

S'inicia aquesta coordinació amb la intenció de treballar paral·lelament amb les plataformes o coordina-

dores o sindicats o allà on cadascuna estigui col·laborant. Treballant tant a nivell intern com a nivell extern.

Així les persones afiliades pensionistes i jubilades es poden organitzar, reivindicar, i lluitar conjuntament mitjançant aquesta Coordinadora.

Volem trencar el sentiment que un cop acabada l'activitat laboral ja no hi ha cabuda dins el sindicat; al mateix temps volem trencar la percepció que les persones treballadores en actiu no veuen encara el seu futur com a jubilades. Cal incidir que el futur de les pensions depèn de la tasca sindical i de lluita que es fa en el món laboral, en els convenis col·lectius, la lluita pels salaris dignes, per la lluita en la bretxa de gènere, ja que aquesta bretxa tan present a les jubilacions, és el reflex en els sous tan precaris que pateixen moltíssimes dones, sobretot les que treballen a l'àmbit de cures.

Creiem necessària crear aquesta coordinadora estatal, ja que pot ser una opció per implicar-se i continuar col·laborant a nivell sindical, es pot oferir un altre punt de vista, allí on poden continuar lluitant amb noves eines i alternatives de lluita.

Tenim clar que hem de continuar treballant en el moviment pensionista, igual que ho hem fet per les nostres reivindicacions laborals tota la vida i amb els moviments socials, així com amb el feminisme, l'ecologisme, antimilitarisme, i un llarg etc. Defensem un sistema públic de pensions per a totes i tots, com un dret inalienable.

S'ha treballat amb 21 documents, materials que van aportar des de la Coordinadora de Pensionistes i Jubilades de la CGT de Catalunya

Després de debatre i valorar els punts plantejats, vam expressar la voluntat de començar a organitzar aquesta coordinadora estatal atenent el acord del congrés de Saragossa, per això ens convé constituir les coordinadores a cada territori: sindicals, local, territori... per acabar a la Coordinadora Estatal

Valorem positivament que es constitueixi aquesta coordinadora i es farà una crida a tota la organització per tal que es vagin concretant les coordinadores territorials, tal i com es va plantejar en els acords del congrés de Saragossa.

Comencem doncs a treballar amb totes les persones afiliades que vulguin participar, i cap a les lluites de les persones pensionistes i jubilades. Al mateix temps ens hem emplaçat per tal de ser, com a CGT, subjecte actiu en la convocatòria de la mobilització del 25 d'octubre per Unes Pensions Dignes.

ANIMEM A AFEGIR-SE PER TREBALLAR CONJUNTAMENT A TOTES LES PENSIONISTES I JUBILADES DE CGT. I TAMBÉ A LES AFILIADES I AFILIATS EN ACTIU QUE VULGUIN COMENÇAR A TREBALLAR PER LA LLUITA D'UNES PENSIONS PÚBLIQUES I DIGNES.

L'ESPECULACIÓ DE L'HABITATGE VE DE LLUNY

Manel Aisa

El gener de 1918 es crea a Barcelona la Unió d'Inquilins, que instal·la el seu local al carrer de la Cadena 21, 2n-2a. En aquell moment, hi havia dos advocats que tenen el seu gabinet al carrer Sant Pau de Barcelona, Rafael del Rio del Valle i el seu germà: que seran les persones que gestionen bona part dels desajustos provocats pels propietaris.

La Unió d'Inquilins va començar a organitzar-se en plena vaga de la subsistència, un any abans que es donés la vaga de la Canadenca, però, com sempre calia aprendre a desenvolupar les seves iniciatives, i la Cambra de la Propietat els faria la vida impossible. Per la documentació que fins avui tenim, la Unió d'Inquilins no va tenir gaire recorregut, per les contínues prohibicions i traves burocràtiques que imposen els governants.

Una altra fita en aquesta història va ser la Unió de Defensa d'Inquilins, que va tenir el seu despatx de referència en plena en plena rambla de les Flors, i de la qual, Albert Carsí Lacasa, anarquista i maçó, va esdevenir el primer president i va iniciar el seu recorregut en plena repressió de la burgesia catalana. Aquesta va intentar doblegar la classe obrera amb l'arma de la fam, el *lockout*, i la resposta dels inquilins es va donar a conèixer en un míting al Teatre del Bosc de Barcelona el 23 de desembre de 1919, en un context de *lockout* provocat per la patronal per castigar els obrers barcelonins a la fam, per la manca de feina, on es demana «que cessin els abusos dels propietaris procaços, evitar els desnonaments per augments de lloguers, impedir que continuï l'alça d'aquests, reduir els impostos d'inquilinat, aconseguir el màxim d'higiene als habitatges, i altres».

A Barcelona, aquestes dues iniciatives van tenir de moment una vida una mica curta a causa de dos aspectes fonamentals: un temps de molt dura repressió, quan podien matar-te pels carrers amb la llei de fugues, i la dictadura de Primo de Rivera.

**«Que cessin
els abusos dels
propietaris
procaços, evitar
els desnonaments
per augments
de lloguers»**

Els obrers van haver de prendre bona nota i esperar l'arribada del seu moment, la República.

El 1931, amb la proclamació de la República, els obrers van valorar que havia arribat el moment de negociar a la baixa els lloguers dels seus habitatges, però es van trobar que la burgesia també responia als interessos de la classe, per la qual cosa no hi havia grans canvis i la lluita era poc més o menys on estava amb dictadura i monarquia.

El sindicat de la construcció de la CNT va començar a organitzar-se amb el Comitè de Defensa Econòmica (CDE), que havia de servir, com a eina per negociar amb la Cambra de la Propietat i els representants del govern a la ciutat, ja fossin de l'alcaldia o de Governació Civil. A la perifèria de la ciutat s'havien construït habitatges de pressa i molt malament. Un exemple són les cases barates, que en la majoria d'ocasions els mancaven elements bàsics, com la mateixa aigua que no arriba-va fins a les cases.

Família obrera
a un apartament.
Barcelona
Vora 1920
✶ GABRIEL CASAS

El Comitè de Defensa Econòmica va fer una crida perquè totes aquelles famílies que volguessin participar en una vaga de lloguers s'afiliessin al sindicat de la construcció. No calia pagar cap quota. Primer intentaren negociar amb la propietat i amb els polítics el preu dels lloguers a la baixa, però la propietat no va voler de sentir de parlar.

S'hi van apuntar al CDE aquells que eren ideològicament actius i aquells que no tenien mitjans econòmics per respondre a la seva situació social. Per aquest motiu, la Cambra de la Propietat, va buscar de seguida les aliances del govern per fer servir tota la repressió que aquest els podia oferir.

La lògica de l'especulació estava servida i continuava sense prestar cap mena d'interès per pal·liar el patiment de famílies coetànies que no podien arribar a final de mes. En un període de crisi, els desnonaments es van multiplicar i el conflicte social es feia palès. Tant és així que es va declarar una vaga de lloguers, que es va desenvolupar gairebé a tots els barris de Barcelona, amb cent mil famílies en la lluita en el període més intens l'agost de 1931. Després es va produir moltíssima repressió, que es va dur a terme fins als anys del franquisme, quan encara quedava qui no volia pagar el lloguer i no el pagava, l'any 1942.

Aquella lluita va servir perquè l'any següent un altre cop es comencés a negociar els lloguers a la baixa, i no només això, sinó que van sortir a la llum, les irregularitats dels propietaris i les seves falses declaracions de la multipropietat. És a dir, moltes de les propietats encara no les declaraven amb el que el despropòsit d'aquells que a la més absoluta de la misèria eren castigats per l'Ajuntament de Barcelona, que aprofitava per netejar humils cases per exemple a la barriada de Badal, a Sants. Josefa Petra, Carmen Montoya, Maria Miralles, entre d'altres, van plantar cara a la Guàrdia

Urbana que acompanyava el personal del jutjat que executava l'ordre.

A partir d'aquí es pot entendre quins eren els objectius del CDE, que no són ni més ni menys els que avui pot negociar o intentar negociar un Sindicat d'Inquilines. Perquè avui és una aberració allò que el capital està fent amb l'habitatge i els terrenys dels obrers, qüestionant el dret a l'habitatge i entenent-lo com una font de guany rendista per a les classes socials adinerades. Això fa que cada vegada més tot el material econòmic estigui en menys mans.

Aquest fet diversifica la iniciativa social d'un país, ja que cada cop és menys necessària la feina intel·lectual, i la manual, perquè tot aquest esforç del capital social es dilueix en l'especulació d'uns fons d'inversió que poden estar a qualsevol altre racó del planeta sense conèixer el seu rèdit a qui perjudica. En definitiva, allò que possibilita la creació d'un país cada cop amb més especuladors, no és un país amb grans iniciatives, ni empresarials ni dinàmiques socials. En tot cas, cada cop hi ha més penúria i menys oportunitats per crear riquesa. Viure de lloguer significa cada dia més, crear desigualtat, i com a país, com a conjunt de persones que deuen respondre a una societat activa col·lectivament, no poden els seus governants continuar legislant per als poderosos i els especuladors.

L'habitatge és un bé comú, necessari com l'aire que respirem tretze cops per minut. Des de la llei Boyer dels anys vuitanta, el mercat immobiliari s'ha convertit en una estafa i la multipropietat deu ser corregida i carregada d'imposts, tants que la facin inviable, i és probable que només amb aquesta iniciativa es pal·liï el desgavell que ha provocat aquest desajust. No és un acte revolucionari, sinó un acte pel bé comú perquè tots pel sol fet de néixer tenim dret en aquesta societat d'asseure'ns al banquet de la vida.

CULTURA

LES PARAULES SON PUNYS

Woke

Jordi Martí Fotnt

Als anys 20 del segle XXI, hem assistit, inesperadament, a una d'aquelles reapropriacions de paraules que ens fa exclamar, sense por ni vergonya: «Gep Boterut tenia raó!». La batalla cultural que l'extrema dreta internacional està desenvolupant des de fa decennis ha guanyat en alguns àmbits, sobretot, des que els mitjans digitals han esdevingut hegemònics i s'han convertit en l'únic mitjà d'informació per molts joves i no tan joves, que cada cop més s'informen i es formen amb fragments de no res,

**‘Woke’
s’ha convertit
en un bon
exemple de
com la guerra
pel llenguatge
continua
essent el
centre de
la guerra
ideològica**

sovint controlats o directament oferits per «creadors de continguts», que definirem millor si els anomenéssim «feixistes digitals».

La paraula *woke* s’ha convertit en un bon exemple de com la guerra pel llenguatge continua essent el centre de la guerra ideològica malgrat hi ha qui ni ho sap, ni ho veu, ni en té la més remota noció. Des de 2020, els ultres d’arreu

han dotat la paraula *woke* d’un significat que fins aleshores no tenia. De fet, volia dir tot el contrari, ja que aquest terme es va popularitzar deu anys abans com una paraula d’argot per referir-se a qui mantenia una clara consciència contra les injustícies socials de tota mena, però sobretot a favor dels drets LGTBI i contra els privilegis racials blancs.

L’extrema dreta dels països occidentals va prémer l’accelerador sobre la paraula en aquesta dècada que vivim i va demostrar el domini dels ressorts de poder necessaris per ampliar el camp semàntic de la paraula, precisament negativitzant-la i passar a fer-la servir gairebé com un insult.

Per fer-ho, primer van fer servir la paraula sarcàsticament a l’hora de referir-se a les esquerres i el progressisme i, a poc a poc, el sarcasme es va anar convertint en insult. Així, una paraula que originalment volia dir *despert* en àmbits progressistes i antiracistes és avui un insult compartit per pseudoperiodistes i arrossegats diversos de la caverna feixista que a cops d’indigència mental i pagament pels serveis prestats continua estenent-se fins a l’infinit. Ara, de fet, hem arribat a un moment en que la paraula és utilitzada ja només com a insult per gent que l’aplica a qualsevol cosa que no sigui l’odi contra els altres i els quatre o cinc conceptes que els nous feixistes fan servir per estendre odi cap als de baix mentre mantenen inalterable les opressions en què sempre s’han trobat còmodes.

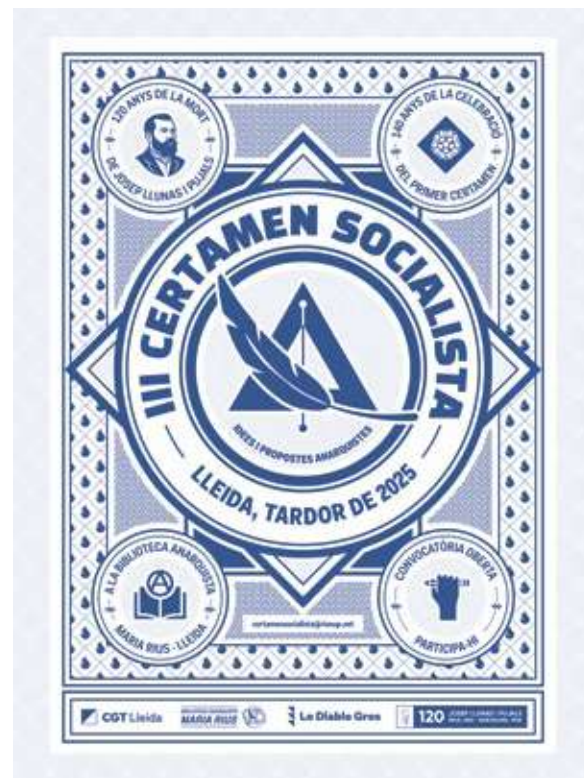
Davant d’insults compartits pels idiotes que lloen l’amo com a única forma de sobreviure enmig del no-res ètic on viuen, crec que l’únic que pot desmuntar la paraula ara mateix és, precisament, un cop més, la reapropiació, una segona reapropiació. Si als que ara coneixem com a «modernistes» els van arribar a dir així perquè la paraula, després de ser un insult, va ser positivitzada pels mateixos insultats, ara ens toca a nosaltres dir-nos «wokes» perquè la colla d’inútils que diuen la paraula i somriuen creient-se fins i tot intel·ligents entenguin que, a l’hora del combat cultural, la misèria que sempre els ha caracteritzat continua sent la seva única definició possible.

Certamen Socialista de Lleida

Redacció

La Biblioteca Anarquista Maria Rius, la CGT Lleida i l’Editorial Lo Diable Gros celebraran el 2025 el Tercer Certamen Socialista.

El 1885 es va dur a terme a Reus el primer certamen socialista, de caràcter llibertari, per posar de manifest el pes de la producció intel·lectual del moviment obrer. Amb això van aconseguir que les personalitats més destacades de l’esfera llibertària participessin i el certamen tingués un alt impacte en la cultura anarquista del segle XIX. El 1890 es repetiria el certamen a Barcelona.

Un dels seus impulsors, Lluнас i Pujals, originari de Reus, va ser una de les figures intel·lectuals d’aquest moviment obrer més rellevants: impulsors del certamen, editor del periòdic *La Tramuntana*, organitzador sindical, conferenciant... Va morir el 1905. Aquest 2025, doncs, es commemoren els 140 anys del primer certamen i 120 de la desaparició de Lluнас.

Les entitats organitzadores assenyalen que, per una banda, el certamen permet estimular i promoure l'intercanvi i la generació d'idees i propostes llibertàries i anarquistes, el debat, la formació, la difusió; i per l'altra, volen recuperar el certamen com a fita del moviment llibertari. Personalitats anarquistes van escriure, reunir-se, debatre idees... Es busca generar aquest espai de trobada i donar cohesió i solidesa a aquest moviment.

Per aquest motiu, assenyalen que la participació és oberta i es poden enviar textos a certamensocialista@riseup.net fins al 21 de setembre sobre el següents temes:

1. El millor conte utòpic sobre el futur de l'anarquia.
2. Poesia, tema lliure.

3. Poesia, a la millor cançó llibertària
4. L'anarcosindicalisme del segle XXI
5. Replantegem l'economia del futur
6. Pacifisme i antimilitarisme
7. Reflexions entorn de la qüestió de gènere
8. L'Estat i la societat
9. Com estenem les idees les llibertàries.
10. Pensar la creació artística.

La celebració del certamen tindrà lloc a la Biblioteca Anarquista Maria Rius el dissabte 15 de novembre. Les bases i els horaris de participació es poden trobar a la web de la Biblioteca.

HUMOR

@sociologa_anomica

JORDI
MOSSO
ESQUADRA
SENSIBLE

VALLCARCA - 8 DE MAIG
JORDI ENDRÉGANT PER COLLEONI

CHINI

Roger Peláez

EN LES MEVES SABATES

Redacció

El Sindicat d'Habitatge de Vallcarca ha protagonitzat aquests mesos conflictes com la defensa dels barraquistes, que van ser desnonats per un contundent dispositiu policial al maig, o la manifestació aquell mateix mes convocada sota el lema «Vallcarca per viure».

Quan de temps fa que el Sindicat d'Habitatge de Vallcarca és actiu? Quin ha estat el vostre procés organitzatiu?

El Sindicat d'Habitatge de Vallcarca està actiu des del 2018, però el seu origen es remunta al 2016 amb una campanya impulsada per Heura Negra, l'assemblea llibertària de Vallcarca, i la creació de la Comissió d'Habitatge de l'Associació Veïnal Som Barri. Després de fusionar-se amb el Grup d'Habitatge del barri de la Salut, ens vam consolidar com a Sindicat d'Habitatge de Vallcarca, amb la voluntat de recuperar el mot *sindicat*, entès com el model organitzatiu natural de la classe treballadora.

Com a sindicat, un dels fets que més ens ha significat dins i fora del barri ha sigut el foment de l'organització de les barraquistes de Vallcarca. La realitat, però, és que treballam tota mena de problemàtiques d'habitatge. A més, formem part d'una aliança amb altres sindicats i ens hem unit recentment a la Confederació d'Habitatge de Catalunya (COSHAC), amb l'objectiu de reforçar i fer créixer la lluita sindical.

Com veieu el problema de l'habitatge al vostre barri i en general?

Veiem el problema de l'habitatge com una crisi estructural que afecta cada cop a més

capes de la població. L'habitatge ja no és un dret garantit sinó que s'ha convertit en un actiu especulatiu, controlat per fons d'inversió i rendistes. Això provoca l'augment dels preus, gentrificació i expulsió de les veïnes, mentre la inacció de les institucions continuen sent insuficients. A Vallcarca, aquesta problemàtica es fa encara més evident amb el desallotjament recent dels assentaments, la reactivació del pla urbanístic de la mal anomenada Rambla verda, i la presència de Núñez y Navarro, que continua promovent l'urbanicidi.

Al maig van tenir lloc el desallotjament, amb molta presència i violència policial, de les barraques de Vallcarca. Quina valoració feu?

Valorem que l'onada reaccionària que vivim a nivell global es trasllada, també, a les polítiques que està aplicant a Barcelona el govern municipal. Si bé el PSC no s'ha caracteritzat mai per les seves polítiques progressistes, és evident que ha decidit adoptar un marc de «lleï i ordre», indistingible del que aplicaria la dreta i que s'expressa, concretament, en l'anomenat Pla Endreça. Collboni aposta per una ciutat al servei de les elits, de la indústria turística i del negoci immobiliari i això implica, també, la criminalit-

zació, la persecució i l'expulsió de les persones pobres, inclús amb violència policial. El desallotjament dels assentaments de barraques ha sigut molt paradigmàtic: es tracta la pobresa com si fos un problema de salut i d'ordre públic, desplaçant-la a cop de porra cap a indrets més amagats i cap mena de solució social.

«L'habitatge ja no és un dret garantit sinó que s'ha convertit en un actiu especulatiu, controlat per fons d'inversió i rendistes»

Com atravesava el creixement de la ultradreta als problemes de l'habitatge? Heu tingut problemes amb veïns?

Històricament, els sindicats de classe han sigut una barricada contra el feixisme: són espais que aconsegueixen unir, sota una mateixa lluita i en pla d'igualtat, a persones d'orígens molt diversos que comparteixen problemàtiques

comunes. És evident, però, com la propaganda de la ultradreta ha penetrat a moltes capes de la població, i ha aguditzant un racisme i un clasisme que abans es trobaven més amagats. No fa tant, era sentit comú solidaritzar-se i empatitzar amb qui patia un desnonament: ara, es deshumanitza i culpabilitza a qui es troba en aquesta situació, a causa de les campanyes de la por finançades pel lobby immobiliari i les empreses d'instal·lació d'alarmes. Tanmateix, la immensa majoria de la població està més a prop de ser desnonada de la seva llar que no pas de tenir propietats buides que puguin ser okupades. A Vallcarca, això s'ha manifestat amb rebuig i discursos d'odi contra les persones que vivien als assentaments, especialment a través de les xarxes socials.

Quin és l'estat del moviment per l'habitatge a l'actualitat?

Creiem que ha evolucionat cap a formes d'organització més estructurades, com els sindicats d'habitatge, que combinen l'acció directa amb l'assessorament legal i amb un abordatge comunitari. Tanmateix, el moviment encara afronta reptes importants, com la necessitat d'ampliar la seva base social i interpel·lar a tota la classe treballadora. Aquesta situació, però, està generant que cada cop més persones s'apropin al sindicat i vulguin organitzar-se, ja que la lluita és l'únic camí. ■